

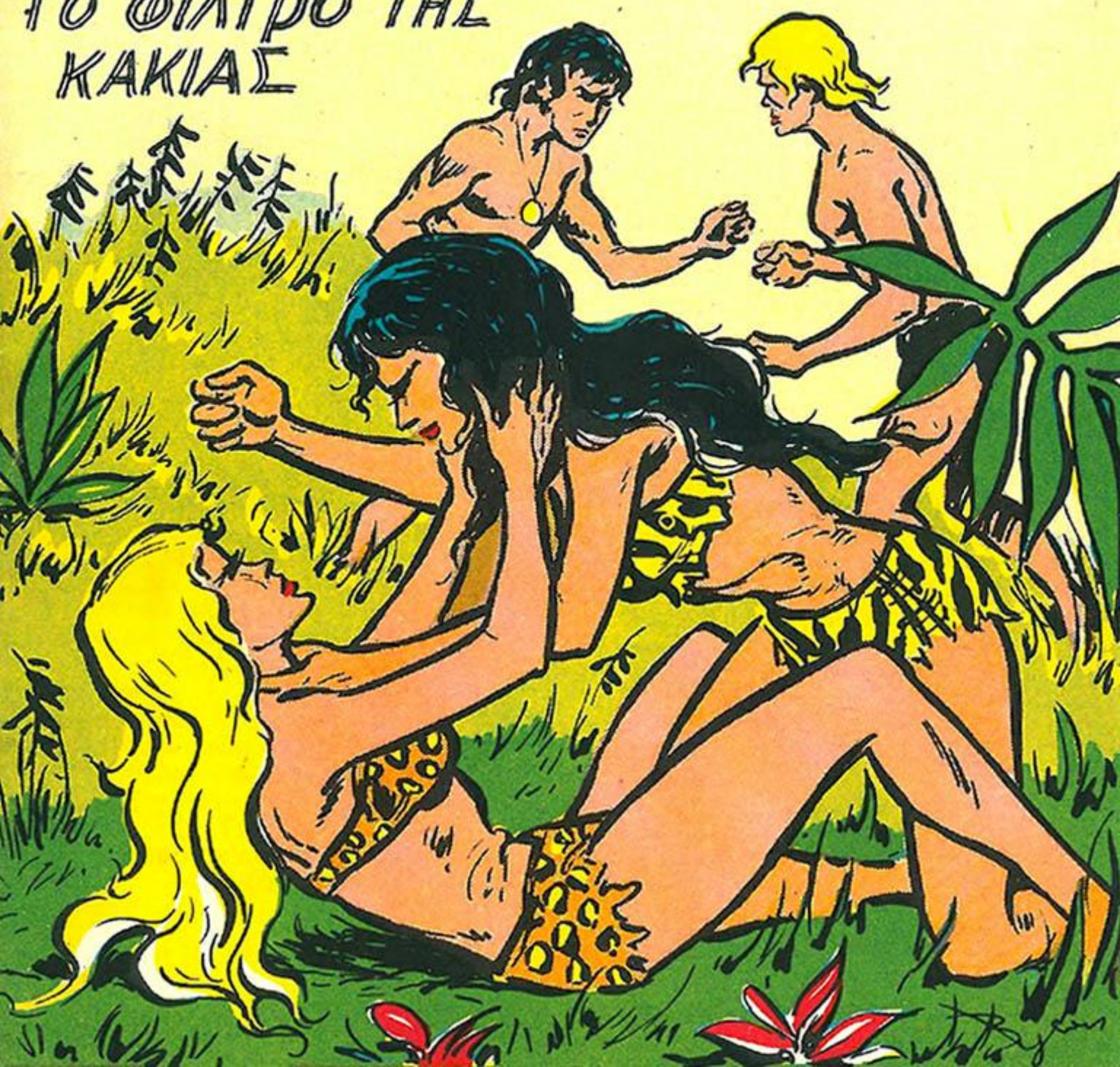
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΑΡΖΑΝ

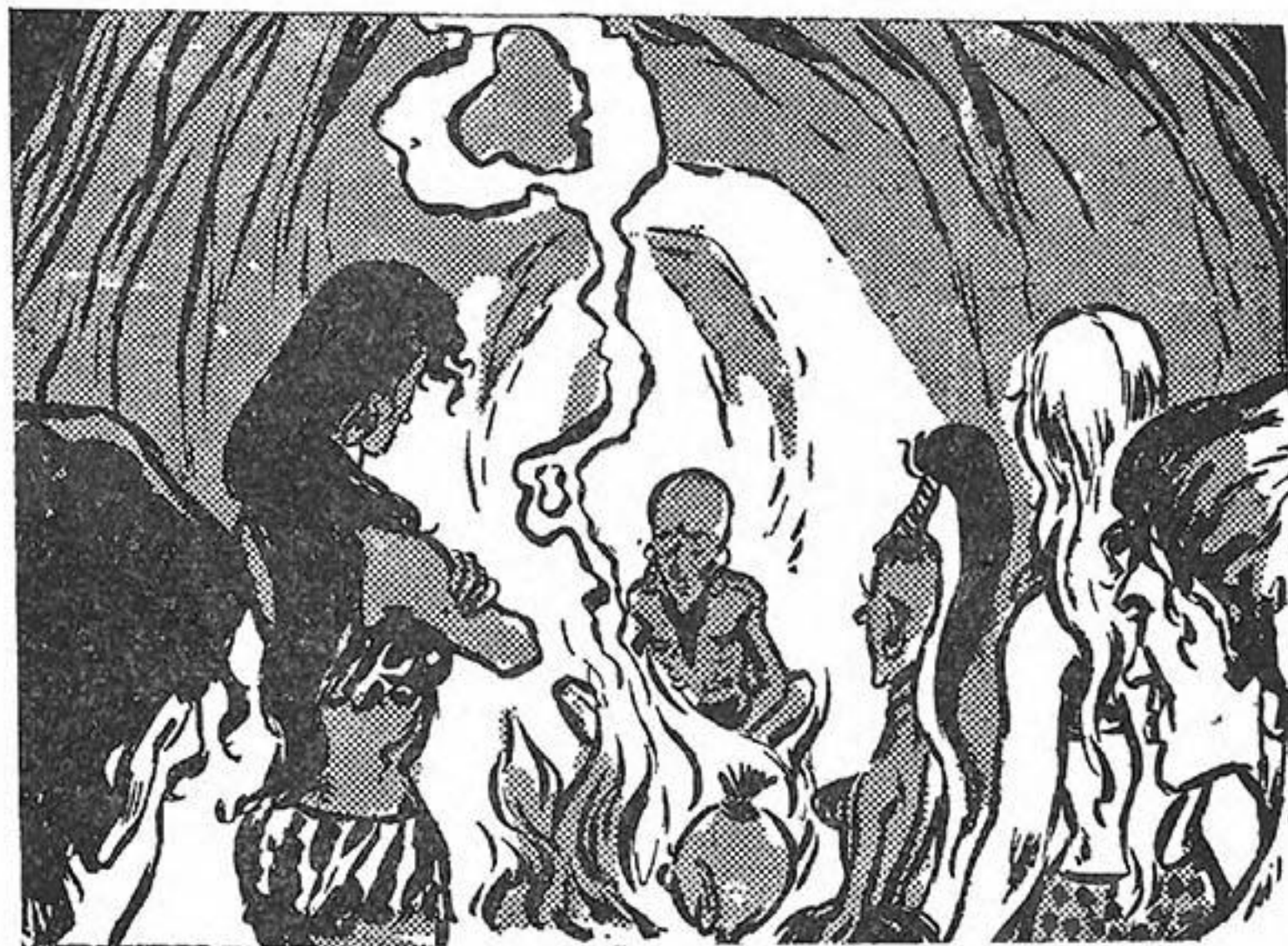
Ο ΜΙΚΡΟΣ

21

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΗΣ
ΚΑΚΙΑΣ

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΚΙΑΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΝΤΑΓΙΑΝΤΟΥΠ

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ποδοβολητό που κάνει τη γη να τρέμη ακούγεται τώρα πολύ—πολύ κοντά.

‘Ο Μπουτάτα, ή Μπουμπού, ή Ζολάν, και αυτή ακόμα ή Γιαράμπα, αντικρύζουν τόν τρομερό Νταγιαντούπ και τὸ βάζουν στὰ πόδια νὰ σωθοῦν.

‘Ο Ταρζάν τρέχει ξοπίσω τους φωνάζοντας:

— Σταθήτε! Μὴ φεύγετε.

Δὲν εἶναι τίποτα!

Καὶ ἀκολουθώντας τους χάνεται καὶ αὐτὸς μαζί τους πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ ἄγρια βλάστησι.

Μονάχα ὁ Ταμπὸρ μένει ἀκίνητος στὴ θέσι που βρίσκεται, κυττάζοντας μὲ δέος τὸ τρομακτικὸ ὄν που τὸν πλησιάζει (*).

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 20, που ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ κατακόμβη τῶν κολασμένων».

ὁ τρομερὸς Νταγιαντούπ φθάνει καὶ σταματᾷ μπροστά του.

Εἶναι τὸ πιὸ παράξενο ἀνθρώπινο ὄν ποὺ ἔχει γεννήσει ἡ ἄγρια φύσι τῆς Ζούγκλας.

Φανταστήτε δυὸ θηριώδεις ἄντρες ἓνα μαῦρο καὶ ἓναν λευκὸ, κολλημένους ἀπὸ τὴ ράχη τὸν ἓναν μὲ τὸν ἄλλον. Εἶναι ἓνα τερατόμορφο πλάσμα μὲ τέσσερα χέρια, τέσσερα πόδια, τέσσερα στήθια καὶ τέσσερις κοιλίες. Μονάχα τὸ κεφάλι τους εἶναι ἓνα, μὰ καὶ αὐτὸ πολὺ παράξενο. Γιατὶ μοιάζει σὰν δυὸ κεφάλια, κομμένα ἀπὸ τὰ αὐτιά καὶ ποὺ τᾶχουν κολλήσῃ. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔχει ἡμερο πρόσωπο λευκοῦ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἄγριο πρόσωπο ἀράπη.

Ἔτσι ὁ τρομερὸς διπλάνθρωπος, ἂν σταθῇ καὶ τὸν κύτταξις ἀντίκρυ, ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά, βλέπεις ἓναν ἄγριωπὸ μεγαλόσωμο ἀράπη, γεμᾶτον μυῶνες καὶ δύναμι. Ἄν ὕστερα μεταφερθῇ πίσω, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ του, βλέπεις πάλι ἓναν τὸ ἴδιο χεροδύναμον λευκὸ ἄντρα, μὲ πρόσωπο, στήθος, χέρια, κοιλία καὶ ποδάρια!

Ἕνας μαῦρος καὶ ἓνας λευκὸς δηλαδή—ὅπως εἴπαμε—κολλημένοι ράχη μὲ ράχη, καὶ μὲ ἓνα κοινὸ κεφάλι, ποὺ ἔχει δυὸ πρόσωπα.

Καθ' ἓνα ὅμως ἔχει τὰ μάτια τὰ δικά του γιὰ νὰ βλέπῃ, τὴ δική του μύτη γιὰ νὰ μυρίζει, τὰ δικά του αὐτιά

γιὰ νὰ ἀκούῃ, καὶ τὸ δικό του στόμα γιὰ νὰ μιλάῃ καὶ γιὰ νὰ τρώῃ.

Μὲ τὰ τέσσερα πόδια—δυὸ ἄσπρα καὶ δυὸ μαῦρα—ποὺ ἔχει, ὁ Νταγιαντούπ, μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ μπροστὰ ἢ πίσω, χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ γυρίσῃ, ὅπως θὰ ἔκανε κάθε κανονικὸς ἄνθρωπος. Ὅταν θέλῃ νὰ βαδίσῃ πρὸς τὴ μιὰ κατεύθυνσι, τὰ πόδια του τῆς πλευρᾶς αὐτῆς κινουῦνται πρὸς τὰ ἑμπρός. Ἐνῶ τὰ πόδια τῆς ἀντίθετης πλευρᾶς τ' ἀκολουθοῦν, κάνοντας ἀνάποδες κινήσεις. Ὅπως ἀκριβῶς κινουῦνται τὰ πόδια ἑνὸς κανονικοῦ ἀνθρώπου ὅταν περπατᾷ ἀνάποδα, πρὸς τὰ πίσω.

Αὐτὸς μὲ λίγα λόγια εἶναι ὁ τρομερὸς «Διπλάνθρωπος» Νταγιαντούπ. Σὲ μιὰ διάλεκτο τῶν ἰθαγενῶν. Ντάγια θὰ πῇ ἄσπρος καὶ Ντούπ θὰ πῇ «μαῦρος». Ἀρα Νταγιαντούπ θὰ πῇ ἀσπρόμαυρος.

Ὅταν δηλαδή ὁ διπλάνθρωπος αὐτὸς σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ μὲ τὸν λευκὸ ἑαυτό του, ποὺ εἶναι γεμᾶτος ἀγάπη καὶ καλωσύνη γιὰ ὅλους, λέγεται Ντάγια, ἄσπρος δηλαδή. Ἀντίθετα ὅταν σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ μὲ τὸν μαῦρο ἑαυτό του, ποὺ εἶναι γεμᾶτος μῖσος καὶ κακία γιὰ ὅλους, λέγεται Ντούπ μαῦρος δηλαδή.

Ἔτσι ὁ Νταγιαντούπ—μὲ τὸν λευκὸ ἑαυτό του μπροστὰ—ἔρχεται καὶ σταματᾷ ἀντίκρυ καὶ κοντὰ στὸ Ταμ-

πόρ, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνό-
πουλο τῆς ζούγκλας.

Τὸ τρομακτικὸ σὲ δύναμι
αὐτὸ τέρας ποὺ μπορεῖ ταυ-
τόχρονα νὰ παλεύη καὶ ἀπὸ
μπροστὰ καὶ ἀπὸ πίσω του,
κυττάζει μὲ θαυμασμό καὶ
καλωσύνη τὸ μελαχροινὸ
παλληκάρι ποὺ στέκει ἀκλό-
νητο μπροστὰ του:

— Εἶμαι ὁ Ντάγια, τοῦ
λέει. Γιατὶ ἐσὺ δὲν τῶδαλες
στὰ πόδια σὰν τοὺς ἄλλους;
Δὲν μὲ φοβάσαι;

— Μονάχα τὸ Θεὸ φοβά-
μαι, τοῦ ἀποκρίνεται τὸ πε-
ρήφανο Ἑλληνόπουλο.

Τὸ λευκὸ πρόσωπο τοῦ
Νταγιαντοῦπ κυττάζει μὲ ἀ-
γάπη τὸ θαρραλέο παλληκάρι
καὶ κάτι πάει νὰ τοῦ πῇ.
Δὲν προφθαίνει ὅμως γιατί ἡ
ἀπάντησι ποὺ ἔδωσέ ὁ Ταμ-
πόρ φαίνεται πὼς ἔκανέ νὰ
θυμώσῃ ὁ ἄλλος ἐαυτός του.
Καὶ ἰάμέσως ὁ Διπλάνθρωπος
γυρίζει καὶ παρουσιάζεται
ἀγριεμένο τὸ μαῦρο πρόσω-
πό του. Τὸν κυττάζει μὲ μί-
σος καὶ κακία καὶ ἀπὸ τὰ
χοντρά χεῖλη του βγαίνουν
αὐτὰ τὰ λόγια:

— Εἶμαι ὁ Ντοῦπ! Ἔχω
τέσσερα χέρια γιὰ νὰ σὲ
πνίξω καὶ τέσσερα πόδια γιὰ
νὰ κλωτήσω τὸ βρωμερὸ
κουφάρι σου! Δὲν μὲ φοβά-
σαι λοιπόν;

— Ὁχι, τοῦ ἀποκρίνεται
τὸ ἴδιο θαρραλέα, ὁ ὑπέρο-
χος Ταμπόρ.

Ὁ Ντοῦπ ἀγριεύει περισ-
σότερο:

— Ἔχω δυὸ στόματα γιὰ
νὰ σὲ φάω καὶ δυὸ κοιλιές

γιὰ νὰ σὲ χωνέψω. Καὶ πάλι
δὲν μὲ φοβάσαι;

— Ὁχι, τοῦ ξαναποκρίνε-
ται ὁ νέος. Τίποτα δὲν ἔχω
φοβηθῇ στὴ ζούγκλα: Οὔ-
τε ἄνθρωπο, οὔτε θεριό, οὔ-
τε στοιχειό, οὔτε τέρας!

Ο ΝΤΑΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΝΤΟΥΠ

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ ἀράπης
λυσσάει τώρα ἀπὸ τὸ
κακὸ του. Γιὰτὲ δὲν εἶ-
χε ξανασυναντήσῃ ἄνθρωπο
ποὺ νὰ μὴ τὸ βάλῃ στὰ πό-
δια τρομαγμένος μὲλις τὸν
ἀντίκρυζε. Καὶ μουγγρίζει
σὰν λαβωμένο θεριό:

— Στάσου σκύλε καὶ θὰ
σὲ κᾶνω ἐγὼ νὰ μ' ἀκούς
καὶ νὰ φυτρώνουν φτεροῦγες
στὶς μασχάλες σου!

Καὶ ἀπλώνοντας τὰ δυὸ
μαῦρα χέρια του, χύνεται νὰ
τὸν ἀρπάξῃ.

Σβέλτος ὁ Ταμπόρ ἀποφεύ-
γει τὴν πρώτη κίνησί του
καὶ σκύβοντας χώνεται ἀνά-
μεσα στὰ τέσσερα μαῦρα
καὶ ἄσπρα πόδια του, ποὺ
οἱ πατούσες, ὅπως ξέρουμε,
κυττάζουν οἱ δυὸ πρὸς τὰ ἑμ-
πρὸς καὶ οἱ δυὸ πρὸς τὰ πί-
σω. Καὶ ἰάμέσως, μὲλις βρί-
σκεται στὴ θέσι αὐτὴ κάνει
κότι ἀφάνταστα ἔξυπνο:
Ἀγκαλιάζει μὲ τὰ δυνατὰ
του μπράτσα δυὸ ἀπὸ τὰ
πόδια τοῦ τέρατος: Τὸ ἀρι-
στερὸ ἀπὸ τὰ μαῦρα καὶ τὸ
δεξιὸ ἀπὸ τὰ ἄσπρα. Καὶ τὰ
τραβάει τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλ-
λο, σφίγγοντάς τα μὲ ἀφάν-
τιστὴ δύναμι.

Ὁ τραμερὸς Ντοῦπ ἀντὶ

νὰ κατεβάση τις τεράστιες μαύρες χερούκλες καὶ νὰ τραβήξῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια του τὸν «ἀνθρωπάκο» ποὺ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τρυπώσῃ, κάνει κάτι ἄλλο: Προσπαθεῖ νὰ μετακινηθῇ γιὰ νὰ τὸν τινάξῃ ἀπὸ κεῖ. Μὰ καθὼς ὁ Ταμπὸρ κρατᾷ σφιχτὰ τὰ δυὸ πόδια, χάνει ἀμέσως τὴν ἰσορροπία καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω. Τὸ μέτωπο τοῦ μαύρου προσώπου του χτυπάει, καθὼς πέφτει πάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος καὶ μισοαναίσθητος.

Στὸ μικρὸ αὐτὸ διάστημα, τὸ Ἑλληνόπουλο, παρατάει τὰ δυὸ πόδια τοῦ Διπλανθρώπου ποὺ κρατοῦσε σφιγμένα καὶ πετιέται ὀρθό. Ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ κάτω μιὰ

Ὁ Ταμπὸρ μὲ μιὰ γρήγορη κίνηση χώνεται ἀνάμεσα στὰ τέσσερα πόδια τοῦ τρομεροῦ Νταγιαντούπ.

Ὁ Ταμπὸρ ἀρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα κ' εἶναι ἕτοιμος νὰ τοῦ τὴν πετάξῃ στὸ κεφάλι.

μεγάλη βαρειά πέτρα τὴ σηκώνει μὲ τὰ δυὸ του χέρια πάνω ἀπὸ τὸ μαύρο πρόσωπο τοῦ Ντουπ καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ τὴν πετάξῃ μὲ δύναμι καὶ ὀρμὴ καὶ νὰ τοῦ τὸ κᾶν κομμάτια. Ἀλλάζει ὅμως ἀμέσως γνώμη καὶ πετάει τὴν πέτρα πέρα, χωρὶς νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Ὁ θηριώδης καὶ κακὸς ἀράπης δὲν ἐκτιμᾷ καθόλου τὴ μεγαλόψυχη πράξι τοῦ Ταμπὸρ ποὺ ἂν ἤθελε μπορούσε νὰ τὸν εἶχε σκοτώσει. Μὰ καθὼς ἔχει ξεζαλιστῇ γρήγορα πετιέται ξανά ὀρθὸς καὶ ἀπλώνει ἔτι πάλι τις μαύρες χερούκλες του γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Τὸ ἀφάνταστα ἔξυπνο Ἑλληνόπουλο, ἐφαρμόζει τώρα ἄλλη τακτική: Ἀρχίζει νὰ γυρίσῃ γύρω — γύρω στὸ Νταγιαντούπ.

Ὁ κακὸς ἀράπης Ντούπ ἀρχίζει ἀμέσως καὶ αὐτὸς νὰ στριφογυρίζη ἀπλώνοντας τὰ μαῦρα χέρια του νὰ τὸν πιάσῃ. Ἀντίθετα καὶ κάθε φορὰ πού ὁ Ταμπὸρ βρίσκεται μπροστὰ στὸν καλὸ λευκὸ Ντάγια, αὐτὸς τὸν σπρώχνει μὲ τὰ χέρια του ζητώντας νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν κακὸ μαῦρο ἑαυτό του. Ταυτόχρονα, κουνώντας ἀντίθετα τὰ πόδια του δυσκολεύει τὸ στριφογύρισμα τοῦ Ντούπ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ πετύχῃ αὐτὸ πού θέλει.

Ἔτσι τὰ πόδια τοῦ τρομεροῦ Διπλάνθρωπου μπερδεύονται σὲ μιὰ στιγμή καὶ χάνοντας τὴν ἰσορροπία του γκρεμοτσακίζεται κάτω. Ὁ Ντούπ ξαναχτυπάει πάλι τὸ μαῦρο κεφάλι του καὶ μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος

Βροχὴ ἀπὸ πιθήκους ἀρχίζει νὰ πέφτῃ ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν θεόρατων δέντρων.

— Θεὲ Γκαραταγκάρ!, φωνάζει ὁ πάντοδύναμος μάγος Χάραχάν.

σὰν σκοτωμένος.

Ὁ Ταμπὸρ, μανιασμένοσ τώρα, ξανασηκώνει τὴν ἴδια μεγάλη καὶ βαρειά πέτρα γιὰ νὰ τοῦ τσακίσῃ στ' ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ κεφάλι.

Ὅμως τὸ ὑπέροχο αὐτὸ παλληκάρι εἶναι Ἕλληνας! Καὶ ἓνας Ἕλληνας δὲν χτυπάει ποτὲ τὸν ἀντίπαλό του ὅταν εἶναι ἀνίκανος νὰ ἀμυνθῇ.

Πετάει λοιπὸν πάλι μὲ περιφρόνησι τὴν πέτρα, παρατάει τὸν τρομακτικὸ Ντούπ καὶ προχωρεῖ ἀργὰ καὶ ἀγέρωχα πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκολούθησαν φεύγοντας, πρὶν λίγο, ὁ Ταρζάν, ὁ Μπουτάτα καὶ οἱ τρεῖς κοπέλλες: ἡ Γιαράμπα, ἡ Ζολάν καὶ ἡ Μπουμπού.

Ὁ τρομερὸς Διπλάνθρωπος πετιέται πάλι ὀρθὸς καὶ ὁ Ντούπ, ὁ μαῦρος ἑαυτός του, κάνει μιὰ ἀσυναίσθητη κίνησι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τρέξῃ πίσω του νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Ὁ καλὸς Ντάγια ὅμως τὸν συγκρατεῖ:

— Μή, Ντούπ! Εἶναι περήφανο καὶ γενναῖο παλληκάρι. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ κάνομε κακό...

— Ἀσπρο σκυλί, οὐρλιάζει ὁ ἀράπης στὸν ἄλλον ἑαυτό του. Ποτὲ δὲν μὲ ἀφήνεις νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλω!

Καὶ κάνει νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὸν Ταμπόρ. Ὁ λευκὸς ὅμως κινεῖ τὰ πόδια του πρὸς ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ ἀράπηςμανιάζει ἀφάνταστα καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάῃ πρὸς τὰ πίσω μὲ τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν κλωτσάῃ ἀνάποδα μὲ τὰ πόδια του.

Ὁμως καὶ ὁ καλὸς Ντάγια δὲν μένει ἄπραγος μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι. Καὶ γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ δίκιο καὶ τὸ καλὸ ποὺ θέλει νὰ κάνῃ, χτυπάει καὶ κλωτσάει καὶ αὐτὸς τὸν κακὸ μαῦρο ἑαυτό του. Καὶ οἱ δυὸ ἰχωριστὲς καὶ ἀντίθετες σὲ αἰσθήματα ὑπάρξεις ποὺ ἀποτελοῦν τὸν τερατόμορφο Διπλάνθρωπο, πέφτουν κάτω καὶ ἀρχίζουν νὰ παλεύουν μὲ λύσσα καὶ μανία.

Εἶναι ἡ προαιώνια καὶ ἀτέλειωτη πάλη τοῦ Καλοῦ ἐνάντια στὸ Κακό. Πόσες φο

ρὲς καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι δὲν ἔχουμε νοιώσει νὰ παλεύουν ἔτσι μέσα μας ὁ Ντάγια καὶ ὁ Ντούπ;

ΒΡΟΧΗ ΠΙΘΗΚΩΝ!

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ὅμως γιὰ λίγο τὸν τρομερὸ Διπλάνθρωπο στὸν ἀλλοσπαραγμὸ τῶν δυὸ ἑαυτῶν του. Ἀς παρακολουθήσουμε τώρα τὸν Ταμπόρ ποὺ προχωρεῖ — ὅπως εἶδαμε — πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἶχαν, πρὶν λίγο, φύγῃ τρομοκρατημένοι ὁ Ταρζάν μὲ τὶς τρεῖς κοπέλλες καὶ τὸ Μπουτάτα.

Καὶ νά: Τὴ στιγμὴ ποὺ περνᾶνε μιὰ περιοχὴ γεμάτη θεόρατα δέντρα καὶ τεράστιους πυκνοὺς θάμνους, κάτι κωμικὸ στὴν ἀρχή, μὰ τρομακτικὸ σὲ λίγο γίνεται.

Ἕνας γέρος, κουτσός, καμπούρης καὶ σκελετωμένος ἰθαγενής, ντυμένος μὲ κουρελιασμένη προβιά λύκου, παρουσιάζεται μπροστὰ καὶ τοὺς φωνάζει:

— Σταθῆτε!... Εἶμαι ὁ παντοδύναμος μάγος Χαραχάν! Ὅποιος δὲν γονατίσῃ νὰ μὲ προσκυνήσῃ, θὰ πεθάνῃ!...

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας τὸν παραιμερίζει ἀπὸ τὸ μονοπάτι ποὺ ἔχει σταθῇ καὶ προσπερνᾷ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Δὲν προφταίνουν ὅμως νὰ κάνουν λίγα βήματα, ὅταν ὁ κωμικοτραγικὸς Χαραχάν σηκώνει τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ

ἐπικαλεῖται:

— Θεὲ Γκαραταγκάρ! Τι μώρησε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν προσκυνᾶνε τὸ μάγο σου Ἑμένα!

Καὶ βγάζει μιὰ παράξενη κραυγή. Ταυτόχρονα σχεδὸν ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν θεόρατων δέντρων ποὺ βρίσκονται γύρω, ἀογίζει νὰ πέφτῃ μιὰ βροχή ἀπὸ πιθήκους ποὺ χύνονται μὲ λύσσα καὶ μανία πάνω στοὺς πέντε συντρόφους.

Ὁ Μπουτάτα ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Θεέ μου βρέξε κάστανα καὶ χιόνισε... μαῖμοῦδες!

Ὅμως τὰ μανιασμένα αὐτὰ μικρὰ θηοῖα, εἶναι ἕνας πολὺ ἐπικίνδυνος ἐχθρός. Μὲ νύχια καὶ μὲ δόντια ζητᾶνε νὰ σπαράξουν τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς ἄλλους. Ἡ θέσι τους γίνεται πολὺ δύσκολη.

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ἀσπάζει τοὺς πιθήκους ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τοὺς πνίγει, δυὸ - δυὸ, μὲ τὶς ἀτσαλένιες παλάμες του. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ πανώρια καὶ ἀτρόμητη Γιαράμπα μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ τῆς δύναμι. Ἡ Ζολάν τοὺς χτυπάει μὲ τὴν κοφτερὴ λάμψα τοῦ φονικοῦ μαχαιριοῦ της. Ἡ λεπτεπίλεπτη Μπουμποῦ τοὺς διώχνει κάνοντας ξσσ... ξσσ... Καὶ ὁ Μπουτάτα ἔχει τραβήξει τὴ θουλικὴ σκουριασμένη κουμπούρα του καὶ φωνάζει στὶς μαῖμοῦδες:

— Οἱ σκοτωμένες στὴ μπάντα νὰ μὴ σᾶς ξανασκο

τώνω καὶ χασομεράω ἄδικα!

Ὁ μάγος Χαραχάν ἔχει σταθῇ παρὰμερα καὶ συνεχίζει νὰ προσεύχεται:

— Θεὲ Γκαραταγκάρ! Δώσε δύναμι στοὺς ἱεροὺς πιθήκους νὰ σπαράξουν τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν προσκυνᾶνε τὸν παντοδύναμο μάγο σου, Ἑμένα!

— Γειά σου, κύρ «Ἑμένα»! τοῦ φωνάζει ὁ Μπουτάτα ἀνεμίζοντας τὸ τσουλούφι τοῦ τεράστιου κεφαλίου του.

Ξαφνικὰ οἱ πίθηκοι καταφέρνουν νὰ ρίξουν κάτω τὸν Ταρζάν καὶ ἀογίζουν νὰ τοῦ δαγκώσουν τὸ λαιμό. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ἀκούγεται ἡ ἄγρια κραυγὴ τοῦ Τσιμπορ καὶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο φτάνει τοέχοντας στὸ σημεῖο ποὺ γίνεται τὸ μεγάλο κακὸ.

Μὲ ἀκοάτητη ὁρμὴ χύνεται πάνω στοὺς ἡ μανιασμένους πιθήκους ποὺ βοίσκονται πάνω στὸ κορμὶ τοῦ Ταρζάν καὶ ἀσπάζοντάς τους, δυὸ—δυὸ τοὺς χτυπάει μὲ τόση δύναμι κάτω ποὺ οἱ περισσότεροι μένουν ἀκίνητοι, νεκροί. Τοὺς πιὸ μεναιλόσωμους ἀπὸ αὐτοὺς, ὅσοι δὲν παθαίνουν τίποτα, τοὺς ἀσπάζει ἀπὸ τὰ δυὸ πρὶνὰ πόδια καὶ τραβώντας τους μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δυνάμει του τοὺς σχίζει στὰ δυὸ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ποὺ σώζεται ἔτσι ἀπὸ βέβαιο καὶ φοικτὸ θάνατο πετιέται γρήγορα ὀρθός, ἀγκαλιάζει

βιαστικὰ τὸν Ταμπὸρ καὶ τὸν φιλάει στὸ μάγουλο:

—Σ' εὐχαριστῶ ἀδελφέ
σου Ἑλληνα! Ἄν δὲν ἦσουν
ἐσύ, αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν θὰ
ζούσα.

Ἀμέσως καὶ οἱ δυὸ ἥρω-
ες τώρα, ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Τα-
μπὸρ χύνονται πάνω στοὺς
ἀμέτρητους ἄλλους πιθήκους
ποὺ σὲ λίγες στιγμὲς θὰ ἔ-
χουν σπαιράξει τὴ Γιαράμπα
καὶ τοὺς ἄλλους.

Τρομακτικὴ ἐπὶ πάλι ἐπαικο-
λουθεῖ καὶ τὰ πτώματα τῶν
πιθήκων ἔχουν σχηματίσει
σωροὺς ἀλόκληρους γύρω ἀπὸ
τὸν Ταρζάν, τὸν Ταμπὸρ, τὴ
Γιαράμπα καὶ τὴ Ζολάν. Ἡ
Μπουμποὺ ἔχει τρυπώσει κά-
τω ἀπὸ ἓνα τέτοιο σωρὸ καὶ
φωνάζει στὸν κωμικοτραγικὸ
Μπουτάτα, τὸν «ἄρραβωνια-
στήρ» τῆς:

— Γρήγορα, γλύκα μου!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας πνί-
γει δύο - δύο τοὺς πιθήκους μὲ
τὶς ἀτσαλένιες παλάμες του.

Ὁ κωμικοτραγικὸς Μπουτάτα
ἔχει κρυφτῇ στὴν κουφάλα ἐνὸς
γέρικου δέντρου.

Σικότωσε καὶ τοὺς ὑπόλοι-
πους γιατί κοντεύω νά.. νυ-
στάξω!

Ὁ Τσουλούφης, κρυμμένος
καὶ αὐτὸς σὲ μιὰ κοντινὴ κου-
φάλα δένδρου, τῆς ἀποκρίνε-
ται:

— Μὴ βιάζεσαι, βεργολυ-
γερὴ μου! Περίμενε νὰ τοὺς
«καθαρίσουν» οἱ ἄλλοι καὶ
θὰ τοὺς περάσω... δεύτερο χέ-
ρι!

Ἡ τρομακτικὴ πάλι ὅμως
συνεχίζεται καὶ οἱ πίθηκοι
ὅσοι καὶ ἂν σκοτώνονται, πάλι
μένουν ἀμέτρητοι γιὰ νὰ
συνεχίσουν τὴ μανιασμένη ἐ-
πίθεσί τους.

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ταμπὸρ
ὅμως ἀρχίζουν νὰ κουράζων-
ται, νὰ ἐξαντλοῦνται καὶ σι-
γὰ—σιγὰ νὰ χάνουν τὶς δυ-
νάμεις τους. Τὰ κορμιά τους

είναι καταξεσχισμένα από τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῶν πιθήκων. Ἡ πρώτη ὀρμή τους ἔχει ἀρχίσει νὰ κόβεται. Τώρα ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας δὲν καταφέρνει νὰ πνίγη τοὺς πιθήκους ποὺ σφίγγει μὲ τὶς παλάμες του. Καὶ ὁ Ταμπόρ τοὺς χτυπάει κάτω καὶ δὲν σπινθώνονται.

Ὁ Μπουτάτα ποὺ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν κρυψὼνα του, ἀρχίζει νὰ δυσανασχετῇ:

— Ἐ!, φωνάζει. Θὰ τοὺς ξεμπερδέψετε καιμιὰ φορά, γιὰ θὰ βγῶ ἔξω νὰ τοὺς ταραξῶ στὶς σφαλιάρες;

Τὰ ἀστεῖα ὅμως δὲν ἔχουν καιμιὰ θέσι σὲ τέτοιες τραγικὲς στιγμὲς. Οἱ λυσσασμένοι πίθηκοι ἔχουν ρίξει κάτω τῶρα τοὺς δυὸ ἄντρες καὶ τὶς δυὸ κοπέλλες. Ἡ κατάστασι ξαναγίνεται ἴδια, ὅπως ἦταν καὶ πρὶν παρουσιαστῇ

Ἡ λεπτεπίλεπτη Μπουμποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ σκοτωμένων πιθήκων.

«Ὅσοι λύκοι ἔχουν μένει ζωντανοὶ ἀρχίζουν νὰ σπαράζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

ὁ Ταμπόρ. Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλοι τους θὰ ἀπομείνουν ἀψυχα κουφάρια κάτω ἀπὸ τὴ θανατερὴ ἐπίθεσι τῶν ἀμέτρων αὐτῶν θηρίων. Οὔτε ἡ φυγή, οὔτε τὸ σκαρφάλωμα πᾶνω στὰ γύρω θεόρατα δέντρα θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς σώσουν. Οἱ πίθηκοι μποροῦν νὰ τρέξουν πιὸ γρήγορα ἀπὸ αὐτοὺς καὶ μποροῦν νὰ σκαρφαλώσουν καὶ νὰ τοὺς φτάσουν ὅπου καὶ ἂν βρεθοῦν.

Ο ΝΤΑΓΙΑ ΝΙΚΑΕΙ ΤΟ ΝΤΟΥΠ

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἄς ξαναγυρίσουμε γρήγορα κοντὰ στὸν τρομερὸ Νταγιαντούπ, ποὺ ἀφήσαμε νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται οἱ δυὸ ἑαυτοὶ του. Ὁ καλὸς λευκὸς Ντάγια καὶ ὁ κακὸς

μαῦρος Ντούπ.

Ἡ πάλῃ τους εἶναι μιὰ φοβερή, μὰ καὶ παράξενη γιγανταμαχία. Εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὸν τρόπο πὺ ὁ ἕνας ἑαυτὸς προσπαθοῦσε νὰ σπαράξῃ τὸν ἄλλον. Τὰ μαῦρα χέρια καὶ πόδια χτυποῦσαν καὶ κλωτσοῦσαν τὸ λευκὸ κορμὶ καὶ τὰ λευκὰ χέρια καὶ πόδια τὸ μαῦρο!...

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ μαῦρος Ντούπ καταφέρνει νὰ πεταχτῇ ὀρθὸς παρασύροντας μαζί του καὶ τὸ λευκὸ Ντάγια. Ὑστερα ὑποχωρῶντας πρὸς ἕνα χοντρὸ κορμὸ γιγαντιαίου δέντρου, ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ πᾶν σ' αὐτόν.

Ὁ καλὸς Ντάγια στὴν ἀρχὴ ζαλίζεται ἀπὸ τὰ χτυπήματα πάνω στὸν κορμὸ. Ὡρὴ γορὰ ὅμως συνέρχεται καὶ ἀρπάζοντας ἕνα χαμηλὸ χοντρὸ κλαδὶ τὸ σπάζει. Ἐτσι ἀποκτάει ἕνα τρομερὸ ρόπαλο στὰ χέρια του. Ἀντὶ ὅμως ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως νὰ τὸν χτυπάῃ μ' αὐτό, κάνει κάτι ἄλλο πιὸ ἔξυπνο καὶ ἀποτελεσματικόν. Πιάνει τὸ ρόπαλο ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες του καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλὰ καὶ πρὸς τὰ πίσω, τὸ περνάει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους μὲ τὰ δυὸ πρόσωπα. Καὶ φέρνοντάς το στὸ λαιμὸ τοῦ Ντούπ, ἀρχίζει νὰ τὸ τραβάῃ μὲ δύναμι πρὸς τὰ ἐμπρός, σφίγγοντάς του τὸ λαιμό.

Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ κόβεται μονομιᾶς. Τὰ

μάτια του γουρλώνουν ἀπαίσια, τὸ τεράστιο στόμα του ἀνοίγει καὶ ἡ κόκκινη γλῶσσα του ξεπετιέται ἔξω. Ὁ Ντούπ μουγγρίζει βραχνὰ καὶ ἀπαίσια, πασχίζοντας νὰ τραβήξῃ ἀπὸ τὸ λαιμὸ του τὸν παράξενο αὐτὸ θρόγχο. Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει. Τὸ κόψιμο τῆς ἀνάσας ἔχει παραλύσει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ πάψῃ καὶ νὰ ζῇ.

Ὁ ἀπαίσιος ἀράπης κουνάει μὲ ἀπόγνωσι τώρα—καθὼς πνίγεται—τὰ χέρια του. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ μιλήσῃ. Νὰ πῇ κάτι. Καὶ νά: Ὁ καλὸς λευκὸς ἀδελφὸς του ξεσφίγγει λίγο τὸ ρόπαλο ἀπὸ τὸ λαιμὸ του. Ἐκεῖνος παίρνει μερικὲς γρήγορες ἀνάσες καὶ τὸν φοβερίζει:

— Σταιμάτα νὰ μὲ σφίγγῃς ἄλλο. Εἴμαστε ἕνα κορμὶ καὶ οἱ δυό. Ἄν πεθάνω καὶ σαπίσω ἐγώ, θὰ πεθάνῃς καὶ θὰ σαπίσης ἀμέσως καὶ σύ!

Ὁ Ντάγια τοῦ ἀποκρίνεται:

— Χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ ζῶ ἐνωμένος μ' ἕναν ἀπαίσιο κακοῦργο σὰν καὶ σένα.

Καὶ τραβῶντας πάλι, σφίγγει πιὸ δυνατὰ τώρα τὸ ρόπαλο στὸ λαιμὸ τοῦ Ντούπ.

Ὁ κακὸς ἀράπης ξανακουνάει τὰ χέρια του σὰ νὰ θέλῃ νὰ ξαναμιλήσῃ. Καὶ ὅταν ὁ καλὸς Ντάγια, χαλαρώνει πάλι λίγο τὸ σφίξιμο, τοῦ λέει:

— Συχώρεσέ με!... Δίκηο

ἔχεις! Δὲν πρέπει νὰ κάνω κακὸ σ' αὐτὸ τὸ γενναῖο καὶ περήφανο παλληκάρι!... Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ σὲ ὑπακούω καὶ θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές...

— Ὁρκίσου, τὸν διατάζει ἄγρια ὁ Ντάγια.

Καὶ ὁ Ντούπ ὀρκίζεται στὸν προστάτη του τὸ θεὸ τῆς Κακίας:

— Ὁρκίζομαι στὸ θεὸ Γκαοαταγκάρ!

Ὁ Ντάγια ξέρεي πόσο βαρὺς εἶναι ὁ ὄρκος ποὺ ἔκανε ὁ μαῦρος ἑαυτός του καὶ πὼς τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν πατήσῃ. Παρατάει λοιπὸν ἀμέσως τὸ ρόπαλο καὶ ἐλευθερώνει τὸ λαιμό του.

— Πᾶμε τώρα τοῦ λέει. Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸ καλὸ αὐτὸ παλληκάρι γιὰ νὰ ζητήσῃς καὶ ἀπ' αὐτὸν νὰ σὲ συγχωρήσῃ καὶ νὰ γίνουμε φίλοι του.

— Πᾶμε τοῦ ἀποκρίνεται πρόθυμα καὶ ὑπάκουα ὁ Ντούπ.

Καὶ ὁ τοομερὸς Διπλάνθρωπος ξεκινάει μὲ τὸ παράξενο βάδισμά του πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει, πρὶν λίγο, ὁ Ταμπόρ.

Η ΝΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΝΩΣΙ

 ΟΒΕΡΕΣ καὶ τρομερὲς περιπέτειες περιμένουν στὸ δρόμο τὸν Διπλάνθρωπο ποὺ καταφέρνει τώρα, χάρι ἰστὴν ἔνωσι τοῦ μαύρου καὶ τοῦ λευκοῦ ἑαυτοῦ νὰ θῇ σὲ ὅλες νικητῆς.

Καὶ νά: Ξαφνικὰ ἓνα τεράστιο μαυροπράσινο φίδι ξεπετάγεται μπροστά του καὶ χύνεται νὰ τυλιχτῇ στὸ κορμὶ τοῦ Διπλάνθρωπου καὶ νὰ τὸν πνίξῃ. Τίποτα ὅμως δὲν καταφέρνει.

Ὁ Ντάγια προφταίνει καὶ τὸ ἄρπάζει, μὲ τὰ δύο του χέρια ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ ὁ Ντούπ, μὲ τὰ δύο του χέρια ἐπίσης ἄρπάζει καὶ σφίγγει γερὰ τὴν ἄκρη τῆς οὐράς του.

Τὸ ἀπέραντο κορμὶ τοῦ φιδιοῦ σπαρταράει ἀπεγνωσμένονα τώρα, συγκρατημένο γερὰ ἀπὸ τὶς δύο του ἄκρες. Εἶναι ἀνίκανο ὅμως νὰ κάνῃ τίς κινήσεις ποὺ πρέπει γιὰ νὰ τυλιχτῇ στὸ διπλὸ σῶμα τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὅσο χεροδύναμος ὅμως καὶ ἂν εἶναι ὁ Ντάγια καὶ ὅσο καὶ ἂν σφίγγῃ τὸ λαιμὸ τοῦ φιδιοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ πνίξῃ. Μὰ οὔτε ὁ Ντούπ μπορεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ γιατί ἂν παρατήσῃ τὴν οὐρά του, τότε ἐκεῖνο θὰ μπορέσῃ ἀμέσως καὶ εὐκόλα νὰ τυλιχτῇ γύρω τους καὶ νὰ τοὺς τσακίσῃ τὰ κόκκαλα.

Τὶ θὰ γίνῃ λοιπόν; Θὰ μείνουν ἐκεῖ συνεχῆ, κρατῶντας καὶ σφίγγοντας ὁ ἓνας ἀπὸ τὸ λαιμό, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν οὐρά τὸ μαυροπράσινο φίδι; Καὶ πόσες ὥρες θὰ ἀνθέξουν σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια; Κάποτε θὰ κουραστοῦν, θὰ ἐξαντληθοῦν οἱ δυνάμεις τους καὶ τὰ χέρια τους θὰ παραλύσουν.

Νὰ ὅμως ποὺ τὸ καταχθό

νιο μυαλό του μαύρου Ντούπ, βρίσκει γρήγορα τη σωτήρια λύσι:

— Ντάγια!, φωνάζει στο λευκό έαυτό του. Για να σωθούμε πρέπει το φίδι να φάη τό... φίδι! Άλλο τίποτα δεν μπορεί να γίνει.

Ό λευκός καταλαβαίνει άμέσως τη σημασία που έχουν τα λόγια του και σφίγγει άκόμα περισσότερο το λαιμό του φοβερού έρπετου για να το άναγκάση να άνοίξη πιο πάλυ το στόμα του.

Έτσι και γίνεται. Και ό Ντούπ χώνει μέσα σ' αυτό την άκρη της ούρας του.

Μανιασμένο καθώς είναι το φίδι αρχίζει να καταβροχθεί την ούρά του που σιγά—σιγά περνάει και χάνε νεται μέσα στο ίδιο του το κορμί. Ό σατανικός Ντούπ

Ό τρομερός Νταγιαντούπ ούρλιάζει σαν άρκούδα και πετάει πέτρες στους λύκους.

όλο και σπρώχνει και ύποβοηθεί το αυτοφάγωμα αυτό που συνεχίζεται για άρκετη ώρα άκόμα.

Τέλος το μισό κορμί του φιδιού έχει χωθή μέσα στο άλλο μισό. Και το φοβερό έρπετο έχει γίνει πια μιá μεγάλη κουλούρα.

— Παράτησέ το τώρα Ντάγια, φωνάζει ό Ντούπ στο λευκό έαυτό του. Και τράβηξε να κόψης ένα χορτόσχοινο από το κοντινό δέντρο.

Ό Ντούπ κρατάει μονάχος του τώρα την κουλούρα του φιδιού και τη σφίγγει στην ένωσί της. Ένώ ό Ντάγια, με μιá κοινή μετακίνηση, τραβάει και σπάζει ένα χορτόσχοινο, δένοντας με αυτό σφιχτά το λαιμό του φιδιού. Έτσι δεν θα μπορέσει να ξαναβγάλη το κορμί του που έχει καταβροχθεί για να έλευθερωθή και να φύγη.

Ό κακός Ντούπ παρατάει τώρα κάτω τη φιδίσια κουλούρα, καγχάζοντας:

—Χά, χά, χά!... Κάθησε τώρα εκεί, φιλαράκο μου. Πολλά πεινασμένα όρνια θα βρεθούν να χορτάσουν με σένα!...

Ό καλός Ντάγια όμως σκύβει άπότομα κάνοντας να σηκωθούν στον άέρα τα πόδια του μαύρου έαυτού του. Πιάνει το χορτόσχοινο που ό ίδιος είχε δέσει σφιχτά στο λαιμό του φιδιού και το ξεσφίγγει κάπως. Ύστερα ά-

νοσηκώνεται καὶ λέει στὸ Ντούπ.

— Πάμε τώρα... Ἔτσι ποὺ τὸ ξέσφιξα, θὰ καταφέρῃ γρήγορα νὰ τὸ πετάξῃ ἀπὸ πάνω του καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ. Ὡστόσο ὅμως ἐμεῖς θὰ ἔχουμε προχωρήσει ἄρκε τὰ γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ μᾶς φτάσῃ...

ΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ ΛΥΚΟΙ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ὅμως δὲν προφταίνουν νὰ προχωρήσουν ἄρκετά. Ξαφνικὰ ἀπαίσια οὐρλιαχτὰ ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μιὰ ὁλόκληρη ἀγέλη πεινασμένων λύκων περικυκλώνει τὸν τρομερὸ Διπλάνθρωπο Νταγιαντούπ.

Μὰ καὶ αὐτὴ τῇ φορὰ ἡ συναδέλφωσις τοῦ Ντάγια καὶ τοῦ Ντούπ κάνει τὸ θαῦμα της. Καὶ οἱ δύο μαζί τώρα ἀρχίζουν νὰ στριφογυρίζουν καὶ νὰ κλωτσᾶνε, φτιάχνοντας ἔτσι ἕνα προστατευτικὸ φράγμα γύρω τους ποὺ ἐμποδίζει τοὺς λύκους νὰ τοὺς πλησιάσουν.

Νὰ ὅμως ποὺ τὰ πόδια τους, ὅσο γερὰ καὶ ἂν εἶναι, κουράζονται γρήγορα στὴν προσπάθεια αὐτή. Λίγο ἀκόμα καὶ δὲν θᾶχουν πιά τὴ δύναμι νὰ ἴσχυον συνεχίσουν τὶς κλωτσιές. Ἐλεύθεροι τότε οἱ πεινασμένοι λύκοι θὰ χυθοῦν ἐπάνω τους καὶ θὰ τοὺς κατασπαράξουν.

Ὁμως τὸ καταχθόνιο μυαλὸ τοῦ σατανικοῦ Ντούπ,

Ὁ μάγος Χαραχὰν δίνει στὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας ἕνα μικρὸ κόκκινο χάπι.

δὲν ἀργεῖ πάλι νὰ θρῇ τὴ λύσι τῆς σωτηρίας τους.

— Νὰ πέσουμε ἀμέσως κάτω, φωνάζει στὸ Ντάγια. Καὶ κάθε λύκο ποὺ θὰ πλησιάζῃ, θὰ τὸν ἀρπάξουμε μετὰ τὰ δύο μας χέρια. Ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ δεξιὸ ποδάρι. Ὑστερα θὰ τὰ τραβάμε με δύναμι....

Ἔτσι καὶ γίνεται. Καὶ εἶναι ἀφάνταστα τραγικὴ ἡ εἰκόνα ποὺ παρουσιάζουν τὰ πεινασμένα ἀγρίμια καθὼς πέφτουν, ἕνα— ἕνα, στὰ τέσσερα χέρια τοῦ τρομεροῦ διπλάνθρωπου Νταγιαντούπ. Μονάχα ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ λύσσης προφταίνει νὰ θγῇ ἀπὸ τὰ στήθη τους. Καὶ ἀμέσως ἕνας ἀπαίσιος καὶ ἀνατριχια

σθικὸς θόρυβος σχισίματος ἀκούγεται, ποὺ κάνει τὰ γε-
ροδεμένα κορμιά τους νὰ χω-
ριστοῦν ἐν δυνάμει καταματωμέ-
να κομμάτια.

Μὰ οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ μα-
κελιὸ θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ
τὸν Νταγιαντούπ. Πρῶτα—
πρῶτα γιατί τὰ χέρια τους
θὰ κουράζονταν γοήγορα σ'
ἐκτὴν τὴν προσπάθειά ὅπως
πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχαν κουρα-
στῇ καὶ τὰ πόδια τους. Ὑ-
στερα οἱ λύκοι ἦταν πολλοὶ
καὶ δὲν θὰ ἀγοῦσαν νὰ δα-
μάσουν τὸν τρομερὸ Διπλάν-
θρωπο.

Μὰ τὸ καταχθόνιο μυαλὸ
τοῦ Ντούπ κάνει καὶ πάλι τὸ
θαῦμα του:

Ἔτσι, ὅπως βρισκόταν
πεισμένος κάτω, ἀρπάζει τὸ
μισὸ ματωμένο κομμάτι ἐνὸς
σχισμένου ἐστὶν δυνάμει λύκου,
τὸ φέρνει μὲ βίαια ἀντοχή στὸ
στόμα του καὶ ἀρνίβει νὰ τὸ
δαγκώνῃ, ἵνα νὰ θέλῃ νὰ τὸ
καταβροχθίσῃ.

Αὐτὸ ἦτανε! Εἶχε δώσει
τὸ «καλὸ παράδειγμα» στοὺς
πεινασμένους λύκους ποὺ εἶ-
χαν ἀπομείνει ἀκόμα ζωντα-
νοί. Καὶ ὅλοι μαζί χύνονται
λαίμαργοι πάνω ἐπὶ τὰ κομμά-
τια τῶν σχισμένων συναδέλ-
φων τους, σπαράζοντάς τα
καὶ χορταίνοντας μ' αὐτὰ τὴν
πείναι τους.

Ὁ Ντάγια καὶ ὁ Ντούπ,
κάνοντας μιὰ κοινὴ προσπά-
θεια πετιῶνται ὀρθοὶ καὶ ἀ-
πομακρύνονται γρήγορα ἀφῆ-
νοντας τοὺς λύκους στὸ μα-
κάριο τσιμποῦσι τους. Ὁ
μαῦρος ἐαυτὸς τοῦ Διπλάν-

θρώπου καγχάζει πάλι:

— Χά, χά, χά!... Μόλις
σωθοῦνε τὰ κομμάτια, θὰ ἀρ-
χίσουν νὰ τρῶνε ὁ ἓνας τὸν
ἄλλον.

Ὁ καλὸς Ντάγια μαζεῦει
ἀπὸ κάτω μερικὲς μεγάλες
πέτρες. Ὑστερα διατάζει τὸ
Ντούπ:

— Σὺ ποὺ ἔχεις ἐλεύθερα
τὰ χέρια σου σκαρφάλωσε
σ' αὐτὸ τὸ δέντρο.

Ὁ μαῦρος ἐαυτὸς τοῦ σκο-
φαλῶναι ὑπάκουα πάνω στὰ
κλαδιὰ τοῦ δέντρου παρασύ-
ροντας, φυσικά, μαζί του κι'
αὐτόν.

Μόλις φθάνουν ἀσκετὰ ψη-
λά, ὁ Ντάγια ἀρχίζει νὰ πε-
τάῃ τὶς πέτρες πρὸς τὸ μέ-
ρος ποὺ βρίσκονται οἱ λύκοι,
ἀπομιμούμενος ταυτόχρονα
τὰ οὐρλιαχτὰ ποὺ ἰβνάζουν οἱ
τεράστιες καὶ φοβερὲς μαῦρες
ἀρκούδες τῆς ζούγκλας.

Καὶ οἱ λύκοι ποὺ στὸ με-
τοιξὺ εἶχαν φάει τοὺς σκοτω-
μένους συναδέλφους τους καὶ
μεθυσμένοι ἀπὸ τὸ αἷμα εἶ-
χαν ἀρπάζει νὰ ἀλληλοσπα-
ράζωνται, σκοοπίζονται ἀμέ-
σως τρομαγμένοι καὶ τὸ βά-
ζουν ἐπὶ τὰ πόδια νὰ σωθοῦν.

Τὸ τέχνασμα τοῦ καλοῦ
Ντάγια εἶχε πετύχει. Οἱ λύ-
κοι φοβοῦνται ἀφάνταστα
τὶς τρομακτικὲς μαῦρες ἀρ-
κούδες ποὺ τοὺς κομματιά-
ζουν μὲ τὰ φοβερὰ δόντια
τους ὅταν τοὺς συναντήσουν.
Ἐγελασμένοι λοιπὸν ἀπὸ
τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ Ντάγια
καὶ ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ τοὺς
πετοῦσε—ἔτσι πρὶν ἀπὸ κά-
θε ἐπίθεσί τους πετᾶνε πέ-

τρεις καὶ οἱ ἀρκούδες αὐτὲς —νόμισαν ἰπῶς ἔρχονται νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν τὰ θηρία ποὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλα φοβοῦνται μέσα στὴ ζούγκλα. Καὶ ἰσταμάτησαν τὸν ἀλλήλο σπαραγμὸ ποὺ τὸ τέλος του θὰ ἦτανε νὰ μὴ μείνη, κανένας ἀπὸ αὐτοὺς, ζωντανός.

ΑΠ' ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΚΑΙ νά: Ὁ τρομερὸς καὶ δυσυπόστατος Νταγιαντούπ φτάνει τέλος στο σημεῖο ποὺ ὁ Ταρζάν, ὁ Ταμπόρ καὶ οἱ δυὸ κοπέλλες περνᾶνε τραγικὲς στιγμὲς κάτω ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῶν ἀμέτρητων πιθήκων ποὺ τοὺς ἔχουν ἐπιτεθῇ.

Εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμή ποὺ φθάνει. Λίγο ἂν ἀργοῦσε δὲν θὰ εὑρίσκε ζωντανὸ κανένα ἀπὸ αὐτοὺς.

Ὁ Μπουτάτα βλέπει ἀπὸ τὴν κουφάλα τοῦ δέντρου τὸ μαῦρο καὶ τὸ λευκὸ γίγαντα ποὺ προχωροῦν κολλημένοι, πλάτη μέ πλάτη, καὶ ξεφωνίζει τρομαγμένος:

— Οἱ Σουσαιμαῖοι ἀδελφοί!... Κρατᾶτε με γιατί θὰ τοὺς τaráξω στίς... σφαιλιάρες!

Καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κρυψὼνα τοῦ σκαρφαλώνει πανικόβλητος στὰ κλαδιὰ τοῦ ἴδιου δέντρου.

Ἡ λεπτειλίαιτη Μπουμμποῦ ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ ἓνα σωρὸ σκοτωμένων πιθήκων, προσπαθεῖ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο:

— Καλὲ μὴν κάνεις ἔτσι γλύκα μου! Καὶ οἱ δυὸ τους νοστιμούτσικοι εἶναι, μετὰ συγχωρήσεως.

Ξετρυπώνοντας ἀμέσως ἀπὸ τὴν κρυψὼνα τῆς πετιέται ὀρθὴ καὶ τρέχει νὰ τοὺς προῦπαντήσῃ:

— Καλῶς ὠρίσατε καὶ οἱ δυὸ ὁμοῦ, μαζί καὶ κολλημένοι!

Ὁ Νταγιαντούπ ὅμως οὔτε τῆς δίνει σημασία. Μὲ μέτωπο τὸ λευκὸ Ντάγια χύνεται ἀμέσως πάνω στοὺς μανιασμένους πιθήκους, πρῶτα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ταμπόρ, τὸ γενναῖο καὶ περήφανο παλληκάρι καὶ ὕστερα τὸν Ταρζάν καὶ τὶς κοπέλλες ποὺ βρίσκονται μαζί τους.

Ὅμως μιὰ κακιὰ τύχη θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Ὁ Ντάγια σκοντάφτει τυχαίᾳ σὲ μιὰ πέτρα, χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ σωριάζεται βαρὺς κάτω, παραισύροντας, φυσικά, στὴν πτώσι του καὶ τὸν Ντούπ.

Ἀμέσως κάνουν καὶ οἱ δυὸ μαζί μιὰ προσπάθεια νὰ ἀνασηκωθοῦν. Μὰ πρὶν προλάβουν νὰ ξανασταθοῦν ὀρθοί, ἀμέτρητοι μανιασμένοι ἰπίθη καὶ πέφτουν ἐπάνω τους καὶ τοὺς ξαναρίχνουν κάτω. Ἀρχίζουν νὰ τοὺς δαγκώνουν μ' ἀφάνταστη λύσσα, ἐμποδίζοντάς τους νὰ ξανασηκωθοῦν.

Ὁ Ντάγια καὶ ὁ Ντούπ δὲν προφταίνουν νὰ ἀντιδράσουν γιατί ταυτόχρονα σχεδὸν ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ μάγου Χαραχάν ποὺ τραβή-

γμένος παράμερα παρακο-
λουθεί τὸ φοβερὸ μακελειὸ
ποὺ γίνεται:

— Σταματήστε, ἱεροὶ πί-
θηκοι! Ὁ μαῦρος Ντούπ εἴ-
ναι ὁ ἀγαπημένος τοῦ θεοῦ
τῆς κακίας Γκαραταγκάρ!
"Ἄν πάθῃ κακὸ, θὰ ρίξῃ φω-
τιὰ τοῦ οὐρανοῦ νὰ μᾶς κά-
ψῃ ὅλους! Χαθῆτε γρήγορα
ἀπὸ τὰ μάτια μου!...

Οἱ μανιασμένοι πίθηκοι—
λὲς καὶ καταλαβαίνουν τὰ
λόγια του— ἡσυχάζουν ἀμέ-
σως καὶ παραπῶντας τὸν
Νταγιαντούπ, τὸν Ταρζάν,
τὸν Ταμπὸρ καὶ τὶς δυὸ κο-
πέλλες, σκορπίζοντα τρομα-
γμένοι, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ
καὶ χώνονται πίσω ἀπὸ τὴν

πυκνὴ βλάστησι τῆς περιο-
χῆς.

Ὁ Διπλάνθρωπος καὶ οἱ
ἄλλοι ὅλοι, ποὺ ἔχουν σωθῆ
ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια, ση-
κώνονται γρήγορα ὀρθοί. Ὁ
μάγος Χαραχάν σέρνοντας
ἀργὰ τὰ κοκκαλιάρικα πό-
διο του φθάνει καὶ σταμα-
τάει μπροστὰ στὸν Διπλάν-
θρωπο, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ
Ντούπ. Τὸν ρωτᾷ με σε-
βασμό:

— Ἦρθες νὰ βοηθήσης
καὶ νὰ σώσης τοὺς ἀνθρώ-
πους αὐτοὺς;

— Ναί, τ' ἀποκρίνεται θέ-
λοντας καὶ μὴ ὁ κακὸς ἀρά-
της ποὺ εἶχε κάνει τὸ βαρὺ

Ὁ τρομερὸς Νταγιαντούπ ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ τεράστιο
μαυροπράσινο φίδι...

Μιά άγέλη από πεινασμένους λύκους χύνεται με λύσσα πάνω στόν τερατόμορφο Διπλάνθρωπο

όρκο στόν άπαίσιο θεό τους.
‘Ο μάγος μουρμουρίζει
δυσανεστημένος:

— Τότε οί φίλοι σου είναι
καί φίλοι τοῦ θεοῦ Γκαρ-
ταγκάρ καί φίλοι τοῦ παντο-
δύναμου Έμένα!

Καί συνεχίζει:

—Περάστε λοιπόν νά σᾶς
φιλοξενήσω στή σπηλιά μου.
Καί ζητήστε μου ὅποια χάρι
θέλει ὁ καθένας ἀπό σᾶς.
Θά τοῦ τήν κάνω άμέσως!

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΟΥ ΧΑΡΑΧΑΝ

ΟΙΚΟΥΡΕΛΗΣ καί σκε-
λετωμένος μάγος γυρί-
ζει άμέσως καί προχω-
ρεί άργά καί έπίσημα γιά

τή σπηλιά του. ‘Ο Διπλάν-
θρωπος Νταγιαντούπ. με μέ-
τωπο τὸ Ντάγια τὸν άκολου-
θεΐ...

‘Ο Ταμπόρ μένει άκίνη-
τος στή θέσι του κυττάζον-
τας χαμένα τὸ δυσυπόστατο
τέρας πού δέν μπορεί νά έ-
ξηγήση τήν άπανάντεχη άλ-
λαγή τῶν διαθέσεών του. ‘Ο
άρχοντας τῆς ζούγκλας ὅμως
τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ μπράτσο
πρὸς τήν κατεύθυνσι τοῦ μά-
γου:

—Πάμε καί μεΐς, Ταμ-
πόρ. Θέλω νά ζητήσω μιᾶ
χάρι ἀπὸ τὸν Χαραχάν πού
θα μᾶς μᾶς κάνη εὔτυχισμέ-
νους.

— Ποιά;

— Πάμε και θα την ακούσης εκεί.

Οι δυο ήρωες ακολουθούν τον Νταγιαντούπ που και κείνος ακολουθεί τον παντοδύναμο μάγο.

Η Γιαράμπα και η Ζολάν αλλάζουν μια ματιά συνεννόησης και προχωρούν και αυτές πίσω από τον Ταμπόρ και τον Ταρζάν.

— Θέλω και γώ να του ζητήσω μια χάρι, ψιθυρίζει η Ζολάν.

— Και γώ αποκρίνεται σαν ήχων η Γιαράμπα.

Ο Μπουτάτα πηδάει από τα κλαδιά του δέντρου που βρίσκεται, και η μεγάλη στρογγυλή κεφαλή του κάνει γκέλ κάτω στο χώμα. Τέλος και όταν καταφέρνει να σταθεί όρθος, τραβάει από τη χορταρένια φύστα τη λεπτεπίλεπτη «μνηστήρ» του:

— Πάμε και μείς, Μπουμπού. Θα σπάσουμε πλάκα με τον μπαρμπα «Έμένα»!

Η ωραία «βεργολυγερή» τον ακολουθεί πρόθυμα:

— Και βέβαια πάμε. Θέλω να του ζητήσω και γώ δυο χαριτωμένες χάρες, μετά συγχωρήσεως.

Η σπηλιά του Χαραχάν δεν είναι μακριά. Το άνοιγμά της βρίσκεται κάτω από έναν τεράστιο και βαρύ βράχο που λές και είναι έτοιμος να γκρεμιστή και να τὸ φράξη.

Πρώτος περνάει μέσα ο παντοδύναμος κουρελιασμένος μάγος, ύστερα ο Νταγιαν

τούπ, μετά ο Ταμπόρ, ο Ταρζάν, η Γιαράμπα και η Ζολάν και τελευταίοι ο Μπουτάτα και η Μπουμπού.

Το άντρο του Χαραχάν είναι άπαίσιο και τρομακτικό στη θέα. Τα τοιχώματα της σπηλιάς είναι στολισμένα με άμέτρητα βαλσαμωμένα φαρμακερά φίδια, ανθρώπινες νεκροκεφαλίες, σκελετούς προϊστορικών θηρίων, σκορπιούς, ὄρνια και ὅ,τι τὸ πιο φρικτὸ και τρομακτικὸ μπορούσε να βρεθῇ μέσα στη ζούγκλα.

Ο μάγος κάθεται σ' ένα σικαμνὶ μπροστὰ στὰ θαυματοργὰ σύνεργά του, και ἀνάβει γρήγορα μιὰ μικρὴ φωτιά που βγάζει πράσινες φλόγες και κόκκινους καπνούς. Ὑστερα, ἀφοῦ ψιθυρίζει μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια, ρωτᾷ πρῶτον ἀπὸ ὅλους τὸν τρομερὸ ἀράπη:

— Ντούπ, ἀγαπημένε τοῦ θεοῦ Γκαραταγκάρ! Πέσιμου ποιά χάρι θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

Ο μαῦρος τοῦ ἀποκρίνεται ἀμέσως και χωρὶς νὰ σκεφτῇ:

— Θέλω νὰ μὲ κάνης πιο κακὸ ἀκόμα ἀπὸ ὅσο εἶμαι.

Ο Χαραχάν τοῦ δίνει ἕνα μαῦρο μαγικὸ χάπι, μουρμουρίζοντας:

— Πιέτο μὲ νερὸ ἀπὸ τὴν πρώτη βροχή που θα πέση στη ζούγκλα. Θα γίνης ὁ πιο κακὸς ἄνθρωπος ἀπὸ ὅσους ἔχουν γεννηθῇ στὸν κόσμο!...

Γυρίζει ἀμέσως και ρωτᾷ τὸ λευκὸ:

— Ἐσὺ Ντάγια τί ζητᾷς;
Καὶ αὐτὸς ἔχει ἑτοιμὴ τὴν ἀπάντησι:

— Θέλω νὰ κάνης τὴν καλωσύνη μου πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴν κακίαν τοῦ Ντούπ.

— Τὴν ἔπαθες μαυρομούρη μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα. Προτοῦ νὰ πέσῃ ἡ πρώτη βροχὴ θὰ σ' ἔχῃ «καθαρίσει» ὁ Καλωσυνάκίας! Χί, χί, χί!

Ἄλλος Μάγος δίνει στὸ Ντάγια ἓνα ἄσπρο χάπι:

— Νὰ τὸ πιῇς μὲ νερὸ ἀπὸ τὴ δεύτερη βροχὴ ποὺ θὰ πέσῃ στὴ ζούγκλα, τοῦ λέει.

Ἄλλος Τσουλούφης μουρμουρίζει πάλι:

— Τὴν ἔπαθες ἄσπρομούρη! ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν δεύτερη βροχὴ θὰ σ' ἔχῃ «καθαρίσει» ὁ Κακοσινάκίας! Χί, χί, χί!

Ἄλλος Χαραχὰν ρωτᾷ τὸν Ταρζάν:

— Ἐσὺ τί χάρι ζητᾷς νὰ σοῦ κάνω;

Ἄλλος ἄρχοντας τῆς ζούγκλας γυρίζει καὶ κυττάζει μ' ἀνείπωτη ἀγάπη τὸν ὑπέροχο Ἕλληνα:

— Καὶ γὼ καὶ ὁ Ταμπὸρ ζητᾷμε τὴν ἴδια χάρι, τοῦ ἀποκρίνεται. Θέλουμε νὰ ἡμαστέ σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ φίλοι ἀγαπημένοι καὶ μονιασμένοι!

— Ναί, αὐτὸ θέλω καὶ γὼ, συμφωνεῖ τὸ μελαχροينو παλληκάρι.

Ἄλλος παντοδύναμος μάγος δίνει στὸν καθέναν τους ἀπὸ ἓνα κόκκινο χάπι.

— Πάρε ἔσὺ Ταρζάν τὸ

δικό σου καὶ ἔσὺ Ταμπὸρ τὸ δικό σου. Θὰ τὰ πιῇτε αὐριοῖ τὰ μεσάνυχτα μὲ νερὸ τῆς μεγάλης πηγῆς! Προσέχτε μόνο πολὺ μὴ μπερδέψετε τὰ χάπια σας.

— Καλὲ κύριε γλύκα μου, πετάγεται ξαφνικὰ ἡ Μπουμπού. Νὰ σοῦ ἀζητήσω καὶ γὼ δυὸ χαριτωμένες χαρές;

— Λέγε τί θέλεις ἔσὺ;

— Καλὲ θέλω νὰ μὲ κάνης ὁμορφὴ! Πολὺ ὁμορφὴ! Πάραπολὺ ὁμορφὴ! Πιὸ ὁμορφὴ καὶ ἀπὸ... μένα, μετὰ συγχωρήσεως! Ἐπίσης καὶ νὰ παντρευτῶ διὰ γάμου τὸν «ἄρραιβωνιαστήρ» μου!

Ἄλλος Μάγος τῆς δίνει ἓνα πράσινο χάπι:

— Πάρτο, τῆς λέει. Θὰ τὸ πιῇς μὲ νερὸ ἀπὸ πηγάδι...

— Καὶ γὼ θέλω μιὰ χάρι, πετάγεται ὁ Τσουλούφης.

— Ποιὰ;

— Νὰ γίνουμε ἀμέσως ὅλα τὰ πηγάδια τῆς ζούγκλας... ξεροπήγαδα! Χί, χί, χί!

Ἄλλος Χουραιχὰν γυρίζει στὴ Ζολάν:

— Ἐσὺ κοπέλλα μου ποιὰ χάρι μοῦ ζητᾷς;

Τὸ ξανθὸ κορίτσι τὸν ρωτᾷ:

— Μπορῶ νὰ στὴν πῶ κρυφὰ στὸ αὐτί;

— Ναί, τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ νέα πλησιάζει, σκύβει στὸ αὐτί του καὶ τοῦ λέει τόσο σιγὰ ποὺ νὰ μὴν τὰ ἀκούσῃ κανένας ἄλλος:

— Θέλω νὰ γίνῃ ἡ Γιαράμπα ἀσχημὴ καὶ ζαρωμένη

σὰ γρηὰ ἑκατὸ χρονῶν.

Ἡ τετραπέρατη Γιαράμπα ὅμως, μονάχα ἀπὸ ἱτὴν κίνησι τῶν χειλιῶν τῆς Ζολάν κατὰλαβε τί φοβερὸ εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν παντοδύναμο μάγο. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος τῆρωτάει σὲ λίγο τί χάρι ζητάει αὐτή, τοῦ ἀποκρίνεται μεγαλόκαρδα:

— Ἐγὼ θέλω, ἡ Ζολάν, καὶ ὅταν ἀκόμα γίνῃ γρηὰ ἑκατὸ χρονῶν, νὰ εἶναι ὁμορφη καὶ δροσερὴ ὅπως εἶναι τώρα!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι πετάει τὸ κίτρινο χάπι ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ μάγος γιὰ τὴ χάρι ποὺ ζήτησε. Καὶ ἀμέσως ἀγκαλιάζοντας τὴ Γιαράμπα τὴ φιλάει μὲ ἀγάπη ἑτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Εἶμαι μιὰ τιποτένια,

— Καλὲ θέλω νὰ μὲ κάνῃς ὁμορφη! Πολὺ ὁμορφη!, λέει ἡ Μπουμπου στὸ Μάγο.

καλὴ μου φίλη! Χωρὶς ψυχὴ καὶ καρδιά!... Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν καὶ γὼ ὑπέροχη σὰν καὶ σένα!...

Καὶ ζητάει ἀμέσως ἀπὸ τὸν Χαραχάν:

— Δώσε καὶ σὲ μένα, καλὲ μου μάγο, τὰ ἴδια χάπια ποὺ ἔδωσες στὸν Ταρζάν καὶ στὸν Ταμπόρ. Θέλω νὰ ἀγαπηθοῦμε καὶ μεῖς καὶ νὰ γίνουμε φίλες παντοτεινές!

— Ναί, συμφωνεῖ καὶ ἡ καλὴ καρδὴ μελαψὴ Γιαράμπα, ποὺ ἡ καλωσύνη τῆς εἶχε νικήσει γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ φυσικὴ κακία τοῦ ξανθοῦ κοριτσιοῦ.

Ὁ παντοδύναμος μάγος δίνει καὶ σ' αὐτὲς δυὸ ὁλό-ἴδια κόκκινα χάπια:

— Νὰ τὰ πιῆτε αὔριο τὰ μεσάνυχτα καὶ σεῖς μὲ νερὸ ἀπὸ τὴ μεγάλη Πηγὴ! Προσέχτε καλὰ μόνο νὰ μὴ τὰ μπερδέψετε...

Ο ΝΤΑΓΙΑΝΤΟΥΠ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ

Ο ΤΑΡΖΑΝ, ὁ Ταμπόρ, ἡ Ζολάν καὶ ἡ Γιαράμπα εὐχαριστοῦν τὸν Χαραχάν γιὰ τὰ μαγικὰ φίλτρα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης ποὺ τοὺς ἔδωσε κι' ἐτοιμάζονται νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ φοβερὸ καὶ ἀπαίσιο ἄντρο τοῦ παντοδύναμου μάγου.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Μπουτάτα σκαρφαλώνει πάνω στὸν τρομερὸ Διπλάνθρωπο καὶ κάτι λέει στ' αὐτὸ τοῦ Ντάγια καὶ τοῦ Ντούπ.

Ἐκεῖνοι ἀκοῦν αὐτὸ ποὺ

τούς λείει και τὰ μάτια τους λάμπουν ἀπὸ χαρά.

Ἀμέσως καὶ μόλις ὁ Τσου λούφης πηδάει κάτω ἀπὸ τὴ ράχη τους, ρωτᾶνε καὶ οἱ δύο, μ' ἓνα στόμα, τὸν Χαραχάν:

— Παντοδύναμε μάγο! Πάρε πίσω τὰ χάπια ποὺ μᾶς ἔδωσες. Θέλουμε νὰ σοῦ ζητήσουμε μιὰ ἄλλη χάρι ποὺ θὰ κάνη καὶ τοὺς δύο μας εὐτυχισμένους.

— Ποιά; ρωτᾶει ὁ Χαραχάν.

— Νὰ χωρίσης τὰ κορμιά μας. Νὰ γίνουμε δυὸ ἀνεξάρτητοι ἄνθρωποι. Ἐνας λευκὸς καὶ ἓνας μαῦρος.

Ὁ μάγος ξεφυλλίζει ἓνα παλιὸ βιβλίο, μὲ σελίδες ἀπὸ κιτρινισμένο τομάρι ἑλαφιοῦ. Βρίσκει σὲ λίγο αὐτὸ ποὺ ζητάει καὶ τοὺς ἀποκρίνεται:

— Ναί... Ἔχω ἓνα φίλτρο ποὺ μόλις τὸ πιήτε, τὰ κορμιά σας θὰ χωρίσουν ἀμέσως. Μὰ σὲ ὁλόκληρη τὴ ζωή σας δὲν θὰ πρέπει ὁ ἓνας ν' ἀκουμπήσει πάνω στὸν ἄλλον. Οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸ δαχτυλάκι τοῦ ἀκόμα... Μόλις ὁ ἓνας ἀπὸ σᾶς ἀγγίξη τὸν ἄλλον, ἢ καὶ τυχαῖα ἀκουμπήσει πάνω σ' αὐτόν, τὰ κορμιά σας θὰ ξανασμίσουν ἀμέσως καὶ θὰ ξαναγίνετε πάλι ὅπως ἀκριδῶς εἴσαστε αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ναί, συμφωνοῦν καὶ οἱ δύο. Ἄς χωρίσουμε ἐμεῖς καὶ ποτὲ δὲν θὰ ξαναἰδωθοῦμε. Ὁ ἓνας μας θὰ πάη στὴν Ἀνατολή καὶ ὁ ἄλλος

Ὁ Μπουτάτα σκαρφαλώνει στὴ ράχι τοῦ Νταγιαντούπ καὶ κἄτι τοῦ λείει στ' ἄφτιά του.

στὴ Δύσι...

— Ὁχι, τοὺς ἀποκρίνεται ὁ Χαραχάν. Ὅπως δὲν κάνει νὰ ἀγγίξη ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἔτσι δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον περισσότερο ἀπὸ ὅσο μπορεῖ νὰ τὸν βλέπη ἢ νὰ τὸν ἀκούη... Ἀλλοιῶς τὰ κορμιά σας πάλι θὰ ξανασμίσουνε...

— Ναί, συμφωνοῦν πάλι ὁ Ντάγια καὶ ὁ Ντούπ. Ἄς ξεφορτωθοῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ἄς μᾶς κάψουν καὶ ζωντανοὺς ἀκόμα!

Ὁ παντοδύναμος μάγος μὲ τὴν ἀστεία ἐμφάνισι, τοὺς δίνει νὰ πιοῦν ἀπὸ μιὰ γουλιὰ κάποιου ὑγροῦ φίλτρου ποὺ βρίσκεται σ' ἓνα μικρὸ πήλινο βαζάκι. Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται μέσα σὲ λίγες στιγμές.

Ὁ Ντάγια χωρίζει ἀπὸ τὸν Ντούπ, καὶ ὁ Ντούπ ἀ-

πὸ τὸν Ντάγια! Ὅμως τὰ κεφάλια τους εἶναι μισὰ τώρα. Σὰν ἓνα στρογγυλὸ καρπούζι ποὺ κόπηκε στὴ μέση.

Τρελλοὶ ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ χωρισμό τους ὁ λευκὸς καὶ ὁ μαῦρος ἀγκαλιάζονται γιὰ νὰ φιληθοῦν. Μὰ ἀμέσως μόλις ὁ ἓνας ἀκουμπάει στὸν ἄλλον, μιὰ παράξενη ἔλξι τοὺς κάνει νὰ γυρίσουν καὶ νὰ ρθοῦν πλάτη μὲ πλάτη ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον καὶ νὰ ξανακολλήσουν ὅπως ἦταν πρὶν.

Ὁ Μπουτάτα ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Μὰ βεντουζες εἴσαστε καὶ κολλᾶτε ἔτσι; Χά, χά, χά!

Ὁ Χαραχὰν τοὺς ξαναδίνει νὰ πιοῦν ἀπὸ ἄλλη μιὰ γουλιὰ τοῦ μαγικοῦ φίλτρου του, μурμουρίζοντας:

— Σὰς τὸ εἶχε πῆ, ἔπρεπε νὰ προσέξετε νὰ μὴν ἀγγίξη ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

— Ἐπρεπε νὰ ἀγκαλιασθῆτε καὶ νὰ φιληθῆτε ἀπό... μακριά, τοὺς ἐξηγεῖ ὁ Μπουτάτα.

Ὁ Ντάγια καὶ ὁ Ντοῦπ πίνουν πάλι τὸ φίλτρο καὶ ξαναχωρίζουν. Ἀμέσως τὸ βάζουν στὰ πόδια, βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ ὁ ἓνας τραβάει δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά. Γρήγορα ὅμως καταλαβαίνουν τὸ λάθος τους καὶ ἀλλάζοντας κατεύθυνσι ξαναγυρίζει ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ἄν θέλουν νὰ ζοῦν χωριστά, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ βρίσκονται πάντα σὲ ἀπόστασι ποὺ νὰ βλέπωνται καὶ νὰ ἀκούγονται.

Ὁ Τσουλούφης βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ βλέποντας νὰ ἀπομακρύνονται ὁ ἓνας πλάϊ στὸν ἄλλον καὶ νὰ ἀγριοκυττάζονται, τοὺς κοροϊδεύει.

— Ἄν σὰς βαστάη πιαστήτε στὰ χέρια νὰ παῖξετε ξύλο! Χί, χί, χί!

Ο ΜΠΟΥΤΑΤΑ ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ

 ΤΑΜΠΟΡ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ζολὰν καὶ ἡ Γιαράμπα φεύγουν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ μάγου Χαραχὰν χαρούμενοι καὶ κρατῶντας ὁ καθένας μὲ προσοχὴ τὸ κόκκινο χαπάκι του. Τὸ θαυματουργὸ φίλτρο ποὺ περιέχουν τὰ χάπια αὐτὰ θὰ τοὺς κάνουν νὰ ἀγαπηθοῦν πιά, νὰ μονιάσουν καὶ νὰ ζήσουν παντοτεινὰ εὐτυχισμένοι φίλοι.

Ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Μπουμποὺ τοὺς ἀκολουθοῦν.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ φίλτρα, λέει ὁ Τσουλούφης στὴ βεργολυγερὴ ἀραιπινούλα μὲ τὴ μοντέρνα ἀλογουρά. Ἐμεῖς ἀγαπιόμαστε ἀπὸ φυσικοῦ μας καὶ ὄχι μέ... λιπάσματα.

— Ναί, γλύκα μου, συμφωνεῖ ἡ Μπουμποὺ καὶ τοῦ δίνει μιὰ καρπαζιά, ποὺ ὁ σβέρκος του πετάει πέντε φουσκάλες, ὅσα κατὰ σύμπτωσι ἦτανε καὶ τὰ... δάχτυλά της.

Ἐχει ἀρχίσει ὅμως νὰ νυχτώνη. Ὁ Ταρζάν κάνει μιὰ πρότασι στὸν Ταμπορ καὶ στὴ Γιαράμπα:

— 'Η σπηλιά μου βρίσκειται πολὺ κοντά... Ἐλάτε νὰ μείνουμε μαζί ἀπόψε. Καὶ αὐριο τὰ μεσάνυχτα μὲ τὸ καλὸ, θὰ πᾶμε ὅλοι στὴ μεγάλη πηγὴ νὰ πιούμε τὰ χάπια μας καὶ νὰ τελειώσουν, μιὰ γιὰ πάντα, οἱ ἔχθρες καὶ τὰ μίση μας...

Ὁ Ταμπὸρ θέλει νὰ τοῦ πῇ πὼς αὐτὸς ποτὲ δὲν τὸν μίσησε, οὔτε τὸν ἐχθρεύεται. Μὰ καταπίνει τὴ γλῶσσα του καὶ δὲν τὸ λέει. Τοῦ ἀποκρίνεται ὁμως:

— Ναί, Ταρζάν... Ἡ μεγάλη πηγὴ βρίσκεται πολὺ πιὸ κοντὰ ἀπὸ τὴ δική σας σπηλιά, παρὰ ἀπὸ τὴ δική μας... Ἀς μείνουμε λοιπὸν ἀπόψε μαζί σας καὶ αὐριο, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, πᾶμε ἂν θέλετε, ὅλοι μαζί, στὴ δική μας σπηλιά.

Ὁ Ταρζάν κατσουφιάζει:

— Τί δουλειὰ ἔχω ἐγὼ ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας στὴ σπηλιά σου! Ἀ, ὅλα κι' ὅλα: Ἡ ἀγάπη, ἀγάπη, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ ξεχνᾷς πόσο χαμηλὰ βρίσκεσαι ἀπέναντί μου... Ἴσοι καὶ ὅμοιοι θὰ γίνουμε;

Τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο καὶ πάλι καταπίνει τὴ γλῶσσα του. Ὅμως ἡ Γιαράμπα τοῦ λέει:

— Μὰ Ταρζάν, ἐγὼ ξέρω πὼς ἡ ἀγάπη κάνει ἴσους τοὺς ἀνθρώπους. Ἔστω κι' ἂν ὁ ἓνας εἶναι βασιλιάς κι' ὁ ἄλλος... Ταμπόρ!

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ἐτοιμάζεται νὰ θυμώσει:

— Αὐτὸ ποὺ λέω ἐγώ! Ἡ ἀγάπη, ἀγάπη, μὰ καὶ ὁ καθένας πρέπει νὰ ξέρη τὴ θέσι του.

Ὁ Ταμπὸρ δὲν θγάζει τσιμουδιὰ, μόνο συλλογιέται: «Ἀς κάνω ὑπομονή. Αὐριο τὰ μεσάνυχτα ποὺ θὰ πιούμε τὸ φίλτρο στὴ μεγάλη πηγὴ, ὅλα θὰ τελειώσουν. Ὁ Ταρζάν ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ξαναπῇ τέτοια προσβλητικὰ λόγια...»

.....

Ὅταν φτάνουν στὴ σπηλιά τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας εἶναι πιά νύχτα. Τρῶνε φρούτα καὶ ξηροὺς καρποὺς ποὺ βρέθηκαν ἐκεῖ καὶ πλαγιάζουν νὰ κοιμηθοῦν καθένας στὰ στρωσίδια του.

Ὁ Ταρζάν βάζει τὸ κόκκινο χαπάκι πλάϊ στὸ χορταρένιο μαξιλάρι του. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Ταμπόρ, καὶ ἡ Ζολάν καὶ ἡ Γιαράμπα.

Ὁ Μπουτάτα καὶ ἡ Μπουμποὺ δὲν ἔχουν χάπια καὶ δὲν φοβοῦνται μήπως τοὺς μπερδευτοῦν.

Σὲ λίγο ὅλοι ἔχουν ἀποκοιμηθῇ βαθειὰ καὶ ὁ χοντροκέφαλος Τσουλούφης τοὺς νανουρίζει μὲ τὸ ἀτέλειωτο ροχαλητό του:

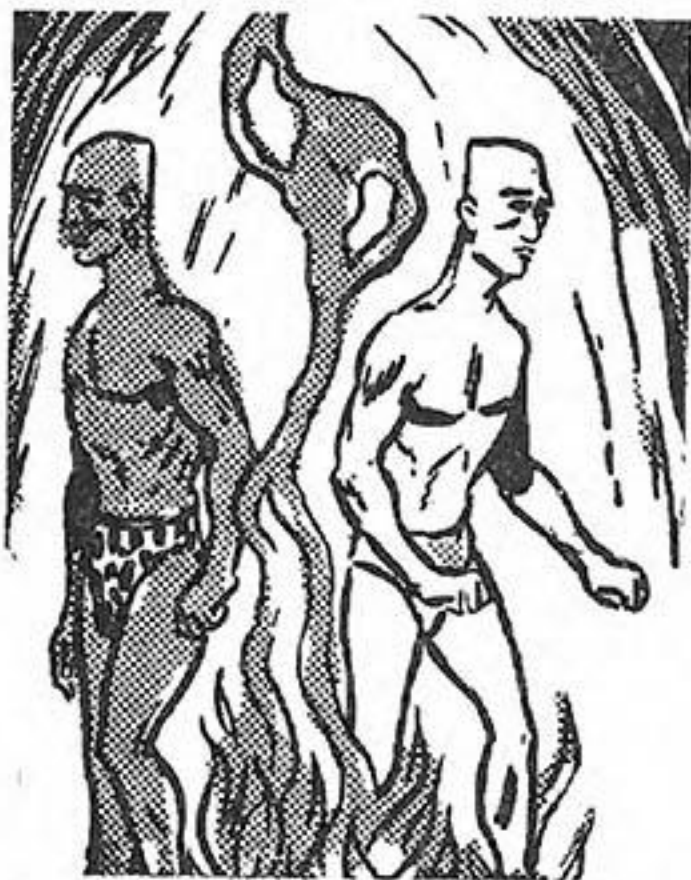
— Χρρρρ.... Χρρρρρ...

Θὰ εἶναι περασμένα πιά μεσάνυχτα ὅταν τὸ θρυλικὸ ροχαλητὸ τοῦ Μπουτάτα σταματᾷ ἀπτότομα. Ἡ τεράστια κεφάλαι τοῦ μαύρου νάνου ἀνοίγει τὰ γουρλωμένα ἰμάτια τῆς καὶ χασμουριέται. Ὑστερὰ οἱ χοντρὲς χει

λάρες του χαμογελάνε πονη
 ρά και άνασηκώνεται. Ά-
 φουγγράζεται για λίγο τις
 κοιμισμένες άναπνοές όλων
 όσοι βρίσκονται ξαπλωμένοι
 μέσα στη σπηλιά και φαίνε-
 ται ικανοποιημένος. Τέλος ση-
 κώνεται όρθος φροντίζοντας
 να μην κάνει τον παραμικρό
 θόρυβο και αρχίζει να τρι-
 γυρίζει στη σπηλιά πατών-
 τας στα δάχτυλα των γυ-
 μνών ποδαριών του...

ΑΠΟ ΛΟΓΟ ΣΕ ΛΟΓΟ

ΠΡΩ·Ι· - πρωϊ και πριν
 ο χρυσός ήλιος ξεπρο-
 δάλη πίσω από τα μα-
 κρυνά γαλάζια βουνά, ξυ-
 πνάει πρώτος ο Ταμπόρ και
 παίρνοντας το κόκκινο χαπά-
 κι του φίλτρου της αγάπης
 και της καλωσύνης, βγαίνει

Ο Νταγιαντούπ χωρίζεται τώ-
 ρα στο Ντάγια και στον Ντούπ.

Ο Ντάγια κι' ο Ντούπ άγκα-
 λιάζονται με λαχτάρα για να
 φιληθούν...

και κάθεται έξω από τη σπη-
 λιά. Σε λίγο και ο Ταρζάν
 κάνει το ίδιο και κάθεται άν-
 τίκρυ του σε μια πιο μεγά-
 λη πέτρα απ' αυτήν που τυ-
 χαία έχει καθήσει το Έλλη-
 νόπουλο. Τους ακολουθούν
 ή Ζολάν και ή Γιαράμπα και
 τελευταίοι ο Μπουτάτα και
 ή λεπτεπίλεπτη Μπουμπού
 του.

Εκτός απ' αυτούς όλοι οι
 άλλοι κρατούν στο χέρι κα-
 θένας το δικό του κόκκινο
 χιάπι που δεν πρέπει να
 μπερδευτή με το χιάπι κανε-
 νός άλλου.

Ο ύπνος έχει καλμάρει
 τα νεύρα του Ταρζάν και
 φαίνεται χαρούμενος για την
 ψυχική μεταμόρφωσί τους
 που θα πραγματοποιηθή τα
 μεσάνυχτα πέρα στη μεγά-
 λη πηγή. Και αρχίζει από

αὐτὸ ποὺ εἶχε πῆ καὶ χθὲς τὸ ἔβραδυ καθὼς γύριζαν στὴ σπηλιά:

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα Ταιμπόρ, τελειώνουν γιὰ πάντα τὰ μίσση καὶ οἱ ἔχθρες! Ἐλπίζω τὸ μαγικὸ φίλτρο τοῦ Χαραχάν νὰ σὲ κάνη νὰ μὴ ξανασκεφτῆς πιά κακὸ γιὰ μένα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ αὐτὴ τὴ φορά:

— Γιατί τὸ λὲς αὐτό, Ταρζάν; Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔνοιωσα μίσος ἢ ἔχθρα, οὔτε ποτὲ σκέφτηκα κακὸ γιὰ σένα!

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας τὸν ἀγριοκυττάζει:

— Θέλεις νὰ πῆς δηλαδὴ πὼς ἐγὼ σ' ἐχθρεύομαι καὶ σὲ μισῶ;

— Ὁχι, Ταρζάν. Δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα!

Ὁ λευκὸς κι' ὁ μαῦρος ποὺ ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε τὸν Νταγιαντοῦπ τὸ βάζουν στὰ πόδια τρομοκρατημένοι.

Ὁ Μπουτάτα ξυπνάει τὰ μεσάνυχτα κι' ἀνασηκώνεται χωρὶς νὰ κάνη θόρυβο.

— Αὐτὸ ἐννοοῦσες ἀλλὰ δὲν ἔχεις τὸ θάρρος νὰ μοῦ τὸ πῆς κατὰ πρόσωπο. Εἶσαι ἓνας δειλός, ἓνας ἄνανδρος!

Ὁ Ταιμπόρ νοιώθει ἀφάνταστη προσβολὴ μὰ σφίγγει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά του καὶ δὲν ἀποκρίνεται.

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας ὁμως ἔχει πάρει φόρα.

— Ἔτσι ὕπουλοι καὶ διπρόσωποι εἶσαστ' ἐσεῖς οἱ Ἑλληνες. Ἀλλὰ ἔχετε στὸ νοῦ καὶ ἄλλα λέτε μὲ τὸ στόμα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἐξακολουθεῖ νὰ καταπίνει τὴ γλῶσσά του. Μὰ ἡ Γιαράμπα— σὰν γυναῖκα ποὺ εἶναι — δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ:

— Λὲς βαρεῖα καὶ προσβλητικὰ λόγια Ταρζάν! Ἐσὺ εἶσαι ἄνθρωπος μὲ πείρα καὶ

δέν μπορεί νὰ μὴν ξέρης πῶς καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὅριά της...

Ὁ Ταμπὸρ τὴ μαλλώνει:

— Πάψε, Γιαράμπα! Δέν ἔχει σημασία ἂν φταίω ἐγὼ ἢ κανένας ἄλλος... Σημασία ἔχει πῶς ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα στὴ μεγάλη πηγὴ θὰ τελειώσουν μιὰ γιὰ πάντα ὅλ' αὐτά. Ἐγὼ καὶ ὁ Ταρζάν θὰ γίνουμε ἀδέρφια! Ἐσὺ καὶ ἡ Ζολάν, ἀδερφές!

Ὁ ἄρχοντας τῆς ζούγκλας νοιώθει προσβολή:

— Ἐγὼ ἀδελφός σου; τοῦ κάνει γελώντας περιφρονητικά. Χά, χά, χά! Ἐγὼ ὁ Ταρζάν μονάχα ἓνα Ἀγγλο θὰ μπορούσα νὰ κάνω ἀδελφό μου! Εἶπαμε νὰ γίνουμε φίλοι. Καὶ αὐτὸ νομίζω πῶς εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ σένα!

Ὁ Ταμπὸρ δέν μπορεί νὰ κρατηθῇ ἄλλο. Πετιέται ὀρθός, στέκει περήφανος μπροστὰ στὸν ἄρχοντα τῆς ζούγκλας καὶ τοῦ ἀποκρίνεται μὲ σφιγμένες γροθιές:

— Δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ καμμιά ἄλλη τιμὴ. Μοῦ φτάνει ἡ τιμὴ πῶς εἶμαι Ἕλληνας!

Καὶ τραβάει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν ἀδελφικὴ συντρόφισσά του:

— Πᾶμε, Γιαράμπα! Οἱ γροθιές μου δέν θὰ ἀντέξουν σὲ ἄλλες προσβολές.

Ὁ Ταρζάν πετιέται καὶ αὐτὸς ὀρθός καὶ κάνει νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἡ Ζολάν ὅμως πέφτει μπροστὰ του καὶ τὸν συγκρατεῖ:

— Μή, πατέρα!... Αὐτὴ τὴ φορὰ δέν ἔχεις δίκην!

Ὁ Ταμπὸρ καὶ ἡ Γιαράμπα προχωροῦν ἀργὰ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ μακρινὴ σπηλιά τους. Ὁ Μπουτάτα τοὺς ἀκολουθεῖ κουνώντας θλιβερὰ τὴν τεράστια τσουλουφωτὴ κεφάλαι του:

— Κρίμα τὰ χάπια σου, Χαραχάν! Δέν τὰ πέταγες καλύτερα στὶς κόττες σου νὰ τὰ φᾶνε! Μωρὲ καλὰ ἔκανα ἐγὼ καί...

ΦΩΝΕΣ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ω ΡΕΣ · ἀτέλειωτες ὁ Ταμπὸρ, ἡ Γιαράμπα καὶ ὁ Μπουτάτα βαδίζουν μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς ἄγριας καὶ ἀφέγγαρης νύχτας, ἔχοντας πάρει, ὅπως εἶδαμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ στὴ σπηλιά τους.

— Ὁ Ταρζάν μὲ μισεῖ πολὺ, μουρμουρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ περήφανο Ἕλληνόπουλο στὴ συντρόφισσά του.

— Δέν ξέρω ἂν σὲ μισῇ, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα. Ἐκεῖνο ποὺ ἰσθλάπω καὶ ξέρω εἶναι πῶς σὲ προσβάλλει συνεχῶς... Τί νὰ γίνῃ ὅμως... Ἀς περιμένουμε μέχρι τὰ μεσάνυχτα ἀπόψε... Ἴσως νὰ κάνουν τὸ θαῦμα τους τὰ χάπια τοῦ μάγου Χαραχάν... Ἴσως καὶ ἡ καρδιά τοῦ Ταρζάν νὰ γεμίσῃ καλωσύνη κι' ἀγάπη σὰν τὴ δική σου...

Τὸ ὑπέροχο Ἕλληνόπουλο κουνάει μὲ φλῖψι καὶ ἀπογοήτευσι τὸ κεφάλαι του:

— Είναι άργά τώρα Γιαράμπα!... Μίλησα άσχημα στον άρχοντα τής ζούγκλας και δεν θα θελήση πιά νά ρθῇ αύριο τὰ μεσάνυχτα στη μεγάλη πηγή.

— Έμείς όμως νά πάμε Ταμπόρ, τόν συμβουλεύει ἡ καλόκαρδη καὶ εὐγενική Γιαράμπα. "Ας δείξουμε γιά μιὰ φορά ακόίμα πώς εἴμαστε καλύτεροι ἀπὸ αὐτόν.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἀποκρίνεται. Προχωρεῖ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ σὲ βαθιὰ συλλογή... Ἔχει ἀρχίσει νὰ καταλαβαίνει καὶ αὐτὸς πὼς μάταια εἶναι κάθε προσπάθεια ποὺ κάνει γιά νὰ συνεφέρῃ τὸν Ταρζάν καὶ νὰ γιάτρεψῃ τὸν ἀγιάτρευτο ἐγωϊσμό του...

Ὁ κωμικοτραγικός Μπουτάτα ποὺ ἀκολουθεῖ σιωπηλὸς πίσω ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους, μουρμουρίζει μονολογώντας ἰσὲ μιὰ ἰστιγμή:

— Αἰμάν καὶ τί πλάκα ἔχω νὰ σπάσω ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα στη μεγάλη πηγή! Μόλις ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ταμπόρ πιοῦνε τὰ χαπάκια τους θὰ ἀγκαλιαστοῦνε μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη καὶ θὰ ἀρχίσουν τίς... γροθιές. Χί, χί, χί!... Ὅσο γιά τὴν Ζολάν καὶ τὴ Γιαράμπα, αὐτὲς ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη, θὰ ἀρχίσουνε τὸν καυγά τους μὲ μαλλιά καὶ θὰ τὸν τελειώσουνε μέ... φαλάκρες! Χί, χί, χί!

Ξαφνικὰ όμως τὸ γέλιο πνίγεται στὸ λαιμό του. Ὁ Ταμπόρ καὶ ἡ Γιαράμπα στα-

ματῶνε καὶ ἀφουγγράζονται. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ αὐτός.

Σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀριστερά τους ἀκοῦνε τὸ λευκὸ Ντάγια νὰ φωνάζῃ κάθε τόσο, δυνατά:

— Ντούουουπ!... Ντούουουπ!...

Καὶ δεξιὰ τους, σὲ ἀρκετὴ πάλι ἀπόστασι τὸ μαῦρο Ντούπ νὰ φωνάζῃ τὸ ἴδιο συχῶς καὶ χωρὶς διακοπή:

— Ντάγιααα!.. Ντάγιααα!.

Ἀπ' τὴν ἀπόστασι τῶν φωνῶν μεταξύ τους, μπορεῖ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πὼς οἱ δυὸ ἄντρες, ὁ λευκὸς κι' ὁ μαῦρος, ποὺ ἀποτελοῦσαν πρὶν τὸν τερατόμορφο καὶ τρομακτικὸ Νταγιαντούπ, βρίσκονται καὶ προχωροῦν μακριὰ ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Φωνάζουν ὅμως συνεχῶς τὰ ὀνόματά τους γιά νὰ μποροῦν νὰ βρίσκονται πάντοτε σὲ ἀπόστασι ποὺ ν' ἀκούγονται, ὅπως εἶχε πῆ ὁ Μάγος.

Κόλασι πραγματικὴ μ' ἄλλα λόγια ἢ ζωὴ τους. Ἀφοῦ εἶναι καταδικασμένοι νὰ ζοῦν πάντα τόσο κοντὰ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄσπονδοι ἐχθροί: Ἡ Καλωσύνη μὲ τὴν Κακία κι' ἡ Κακία μὲ τὴν Καλωσύνη. Καὶ τὸ χειρότερο νὰ μὴ μποροῦν οὔτε νὰ παλέψουν, οὔτε νὰ χτυπηθοῦν ὁ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον.

Κι' οἱ μαρτυρικὲς αὐτὲς φωνές ἰστὸ ἰσκοτιάδι συνεχίζονται μέχρι ποὺ ξεμακραίνουν τόσο ποὺ χάνονται σιγὰ-σιγὰ μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς ἄγριας αὐτῆς νύχτας.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι συνεχί-

ζουν τὸ δρόμο τους ὥσπου φθάνουν κάποτε στὴ σπηλιά τους. Καὶ κατάκοποι καθὼς εἶναι, πλαγιάζουν ἀμέσως νὰ κοιμηθοῦν καὶ νὰ ξαποστάσουν.

ΜΟΝΑΧΟΙ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΗΓΗ

ΟΤΑΝ ξυπνᾶνε ὁ ἥλιος ἔχει ξεπεταχτῇ ψηλὰ ἀπ' τὸ μακρυνὸ γαλάζιο βουνὸ τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Ταμπὸρ κι' ἡ Γιαράμπα κυττάζουν μὲ θλίψι τὰ κόκκινα χαπάκια τοῦ Χαραχάν ποὺ τόσες καὶ τόσες ἐλπίδες εἶχαν στηρίξει πάνω στὴ θαυματουργὴ ἐπίδρασι τοῦ μαγικοῦ φίλτρου τους.

Ἡ μελαψὴ κοπέλλα ρωτᾷ τὸν ἀδελφικὸ σύντροφό της:

— Θὰ πᾶμε, Ταμπὸρ, τὰ μεσάνυχτα στὴ μεγάλη Πηγὴ;

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Ζολάν φθάνουν τὰ μεσάνυχτα στὴ μεγάλη Πηγὴ.

— Τί νὰ πᾶμε νὰ κάνουμε, τῆς ἀποκρίνεται μ' ἀπογοήτευσι τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἀφοῦ οὔτε ὁ Ταρζάν, οὔτε ἡ Ζολάν θάρθουν...

Ἡ νέα τὸν παρακαλᾷ:

— Νὰ πᾶμε, οἱ δύο μας, καλέ μου Ταμπὸρ. Κι' ἂν δὲν ἔλθουν ἐκεῖνοι, θὰ πιοῦμε μόνάχοι μας τὰ φίλτρα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Μάγος. Ἄς γεμίσουν, ἀκόμα περισσότερο, οἱ καρδιές κι' οἱ ψυχές μας ἀπὸ ἀγάπη καὶ καλωσύνη! Μονάχα ἔτσι θὰ μπορούμε ν' ἀνεχόμαστε καὶ νὰ συγχωροῦμε τὸ μῖσος καὶ τὶς προσβολές τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ συνεχίζει:

— Ὑστερα μπορεῖ δέβαια — ὅπως λές — νὰ μὴν ἔλθουν ἐκεῖ, ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ζολάν. Ἄν ὅμως ἔλθουν; Ἄν ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μετάνοιωσε γι' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπε κι' ἔρθῃ νὰ σοῦ ζητήσῃ συγγνώμη καὶ νὰ πιῇ τὸ μαγικὸ χαπάκι τοῦ Χαραχάν; Ποιὰ εἶναι ἡ θέσι σου τότε καὶ τί θὰ πῇ ὁ Ταρζάν — μὲ τὸ δίκιο του — γιὰ σένα;

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας συλλογιέται γιὰ λίγο κι' ἀποκρίνεται ἀποφασιστικά:

— Δίκιο ἔχεις Γιαράμπα. Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα θὰ πᾶμε στὴ μεγάλη Πηγὴ...

Ὁ ἀγέρωχος Μπουτάτα μουρμούρισε καταδεκτικά:

— Αἴντε, χαλάλι σας!... Θὰ ρθῶ κι' ἐγὼ νὰ σπάσω πλάκα!..

Πολλές ὥρες πρὶν τὰ μεσά-

νυχτα ό Ταμπόρ, ή Ζολάν κι' ό Μπουτάτα, ξεκινάνε άπ' τή σπηλιά τους και παίρνουν τή άτέλειωτο χορταριασμένο μονοπάτι που θά τους βγάλη στη μεγάλη Πηγή...

... Άλλοίμονο όμως. "Όταν φθάνουν εκεί, άπόλυτη έρημιά βασιλεύει. Κανέννας άλλος έκτός άπ' αυτούς τους τρεις δέν βρίσκεται κάτω άπ' τά τεράστια πλατάνια τής μεγάλης Πηγής.

— Μας τήν έσκασε ό μπαρμπα Μεγαλειότατος, μουρμουρίζει άπογοητευμένος ό Μπουτάτα.

Ή καλόκαρδη Γιαράμπα προσπαθεί νά τόν δικαιολογήσει:

— Μπορεί νά φτάσαμε νωρίς έμείς και νά μ'ήν έχουν έρθει ακόμα... Μπορεί έπίσης νά ήρθαμε άργά και νάχουν φύγει...

ΤΟ ΦΙΛΤΡΟ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΧΑΡΑΧΑΝ

ΚΑΙ ΝΑ: Δέν περνάνε λίγες στιγμές κι' άνθρωπινες πατημασιές ακούγονται νά πλησιάζουν στην πηγή. Είναι ό Ταρζάν κι' ή Ζολάν που φτάνουν κι' αυτοί στην ώρα τους.

Ό Μπουτάτα τους βλέπει και μουρμουρίζει μέσ' άπ' τά δόντια του:

— Άμάν και γλέντι ποΰχει νά γίνηη!

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας φαίνεται πικρά μετανιωμένος για τά λόγια που είπε και για τίς προσβολές που έκανε

Ό καλός Ντάγια χύνεται πάνω στον Ντούπ τόν άπαίσιο άδελφό του.

στον Ταμπόρ.

— Άδελφέ μου, τού λέει με χαμηλωμένα άπό ντροπή τά μάτια του. Συχώρεσέ με για ό,τι είπα κι' έκανα!.. Δέν ξέρω τί με πιάνει ώρες - ώρες και δέν όρίζω τή λογική μου! Ποτέ δέν σέ μίσησα και δέν σ' έχθρεύτηκα...

Τή μεγαλόκαρδο Έλληνόπουλο τόν σταματάει:

— Τή ξέρω, Ταρζάν. Κι' έγώ πάντα σ' αγαπώ και σέ θαυμάζω... Άς πιούμε λοιπόν τώρα τά μαγικά φίλτρα τού Χαραχάν. Κι' αυτά θά δέσουν πιό γερά ακόμα τήν αγάπη και τή φιλία μας!

— Ναί, συμφωνεί ό άρχοντας τής Ζούγκλας και βγάξει άπ' τήν κρυφή έσωτερική μικρή τσέπη τού τομαρένιου παντελονιού του τή κόκκινη χάρτι τού Μάγου. Τή ίδιο κάνει άμέσως κι' ό Ταμπόρ. Οί

δυο κοπέλλες βγάζουν κι' αυτές τὰ χάπια τους κι' είναι ἔτοιμες νὰ τὰ πιοῦν.

— Τώρα θὰ γίνουμε κι' εμεῖς ἀγαπημένες καὶ παντοτεινές φίλες, λέει ἡ Ζολάν στὴ Γιαράμπα.

— Ναί, τῆς ἀποκρίνεται ἡ μελαψὴ κοπέλλα. Καὶ θὰ εἴμισι πολὺ εὐτυχισμένη γι' αὐτό!

Πρῶτος ὁ Ταρζάν, ὕστερα ὁ Ταμπὸρ καὶ μετὰ οἱ δυο νεες βάζουν στὸ στόμα τους τὰ χάπια. Καὶ πίνοντας νερὸ ἀπ' τὶς χούφτες τους τὰ καταπίνουν χαμογελώντας μὲ χαρὰ κι' αἰσιοδοξία.

— Καὶ τώρα, ζωὴ σὲ λόγου μου! μουρμουρίζει ὁ Μπουτάτα, ξύνοντας μὲ κέφι τὸ θρυλικὸ πσουλούφι του!

Κι' ἀλλοίμονο: Μόλις ἔχουν περάσει λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἀπ' τὴ στιγμή πού οἱ τέσσερις σύντροφοι ἤπιαν ὁ καθένας τὸ χάπι του, ὅταν κάτι τρομερὸ τοὺς συμβαίνει.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ταμπὸρ ἀλλάζουν ξαφνικὰ ἄγριες ματιές καὶ κυττάζονται μὲ ἀφάνταστο μῖσος καὶ κακία! Τὸ ἴδιο κι' ἡ Ζολάν μὲ τὴ Γιαράμπα.

Δὲν περνοῦν λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ τὸ κακὸ ξεσπάει:

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀλλάζοντας βαρεῖες βρισιές χύνονται ὁ ἓνας νὰ σπαράξῃ τὸν ἄλλον. Κι' ἀρχίζουν νὰ χτυπιοῦνται, χωρὶς λόγο, μ' ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία. Ταυτόχρονα σχεδὸν κι' οἱ δυο κοπέλλες ἀρπάζονται ἀπ'

τὰ μαλλιά, σωριάζονται κάτω καὶ παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μὲ μῖσος καὶ κακία.

Ἡ σκηνὴ πού διαδραματίζεται κοντὰ στὴ μεγάλη Πηγὴ εἶναι τραγικὴ. Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Ταμπὸρ μὲ καταματωμένα τὰ κεφάλια καὶ τὰ κορμιά ἀπ' τὰ φοβερὰ χτυπήματα πού δίνουν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, φαίνεται πὼς ἔχουν πάρει ἀπόφασιν νὰ μονομαχήσουν μέχρι θανάτου. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Ζολάν μὲ τὴ Γιαράμπα.

Ὁ Μπουτάτα σκαρφαλώνει σ' ἐλτος στὰ κλαδιὰ ἐνὸς κοντινοῦ δέντρου καὶ ξεφωνίζει ἀπὸ ψηλὰ ξεκαρδισμένος στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!.. Ἐγὼ σηκώθηκα κρυφά, γθὲς τὰ μεσάνυχτα στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν καὶ σὰς ἄλλαξα τὰ χάπια! γιὰ νὰ... σπάσω πλάκα! Χά, χά, χά!

Αὐτὸ ἦτανε. Ὁ μάγος Χαραχάν τοὺς εἶχε κάνει τόσες φορές προσεκτικούς, λέγοντας: «Προσέχετε μόνο μὴ μπερδέψετε τὰ χάπια σας κι' ὁ ἓνας πάρει τὸ χάπι τοῦ ἄλλου...».

Ὁ Τσουλούφας δὲν προφταίνει ἀπὸ ψηλὰ νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του ὅταν ξανακούγονται οἱ φωνές: «Ντάγιαα» καὶ «Ντούουουπ» κι' οἱ δυο γίγαντες, ὁ μαῦρος κι' ὁ λευκός, φθάνουν στὸ μέρος πού γίνεται ὁ ἀλληλοσπαργμὸς τῶν τεσσάρων συντρόφων.

Ὁ κακὸς μαῦρος Ντούπ χύνεται ἱκανοποιημένος πάνω στὸν Ταρζάν καὶ στὸν Τα-

μπόρ που παλεύουν με λύσσα κι' αρχίζει να τους χτυπάει κι' αυτός ζητώντας να τους χαρίσει το θάνατο πριν τον κερδίσουν μονάχοι. 'Ο καλός λευκός Ντάγκα φτάνει κι' αυτός άμέσως κοντά κι' αντίκρύζει με φρίκη το φονικό που ζητάει να κάνει ο άπαισιος αδελφός του. Πώς όμως να τον έμποδίσει; Άν τρέξει κοντά να τον συγκρατήσει, θ' αγγίξουν ο ένας πάνω στον άλλον. Και τότε θα ξαναβρεθούν άμέσως ξανακολλημένοι πλάτη με πλάτη.

Σηκώνει άμέσως μια μεγάλη πέτρα κι' ετοιμάζεται να την πετάξει από απόστασι στον κακό Ντούπ. Μά γρήγορα την αφήνει να πέσει κάτω γιατί φοβάται πως αν την πετάξει αντί του κακούργου αδελφού του μπορεί να χτυπήσει κανέναν απ' τους δυο συντρόφους.

Μά το κακό συνεχίζεται

κι' ο Ντούπ έχει σηκώσει τώρα μια βαρειά πέτρα για να τσακίσει τα κεφάλια του Ταρζάν και του Μάμπρ.

Η Καλωσύνη όμως κάνει, για μια φορά ακόμα, το μεγάλο θαύμα της:

Ο Ντάγκα ξέροντας τί τον περιμένει, χύνεται πάνω στον Ντούπ και προφταίνει ν' αρπάξει το χέρι του τη στιγμή που ήταν έτοιμος να το κατεβάσει στα κεφάλια των μανιασμένων θυμάτων τους.

Μόλις όμως τον αγγίζει, ή ίδια παράξενη δύναμι τραβάει και τους δυο και τους ξανακολλάει πλάτη με πλάτη!

— Κατάρα κι' ανάθεμα, ούρλιάζει άγρια τώρα ο άπαισιος Ντούπ.

Την ίδια στιγμή όμως μέσ' από κάποιο πυκνό κοντινό σκίνο μια παράξενη σκιά ξεπετάγεται.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Άποκλειστικότητα: Γεν. Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 3ος—Άρ. 21—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σιμόρνη. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Άν όλα τὰ τεύχη τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ ποὺ κυκλοφόρησαν ὡς τώρα σᾶς ἄρεσαν, τὸ ἐπόμενο τεῦχος του τὸ 22, θὰ σᾶς γοητεύσῃ, κυριολεκτικὰ, θὰ σᾶς συγκινήσῃ καὶ θὰ σᾶς συναρπάσῃ! Οἱ καταπληκτικὲς περιπέτειες τοῦ Ταμπὸρ καὶ τῶν συντρόφων του στὸ τεῦχος αὐτὸ ποὺ ἔχει τὸν τίτλο:

Η ΓΟΡΓΟΝΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

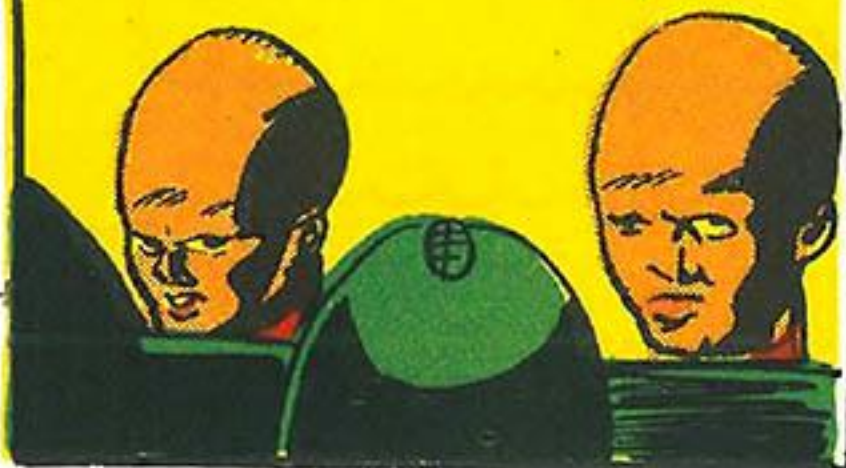
θὰ σᾶς ὀδηγήσουν ἀπὸ ἀγωνία σὲ ἀγωνία καὶ ἀπὸ ἔκπληξι σὲ ἔκπληξι! Κανεὶς λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ ἐπόμενο ἀριστούργημα τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ
ΣΥΝΕΛΑΒΑΝ ΑΚΤΙΝΕΣ ΠΟΥ
ΟΙ ΟΜΟΙΕΣ ΤΟΥΣ ΕΓΙΝΑΝ ΑΙ-
ΤΙΑ ΝΑ ΕΚΡΑΓΗ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟΝ
ΠΛΑΝΗΤΗ
ΓΗ...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ
ΠΟΥΜΕ ΠΡΟΣ ΝΑ
ΣΩΘΟΥΝΕ ΑΠ'
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟ-
ΦΗ.

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1947
ΣΑΣ ΣΤΕΛΝΟΜΕ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΑ
ΝΑ ΣΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΟΜΕ.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΠΡΟΣΤΕΙΣΟΥ-
ΜΕ Η ΕΛΞΙΣ ΘΑ ΜΑΣ ΣΥΝΘΛΙΨΗ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΡΟΥΜΕ ΑΛΛΟ ΤΡΟΠΟ.

ΕΡΓΑΖΟΜΕΚΟΙ ΣΚΛΗΡΑ ΟΙ ΕΠΙ-
ΣΤΗΜΟΝΕΣ ΜΑΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥ-
ΑΣΑΝ ΜΙΑ ΜΗΧΑΝΗ.

ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΚΥΜΑ-
ΤΑ ΟΜΟΙΑ ΜΕ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΣΚΕΨΕΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΜΕ-
ΤΑΔΟΣΟΥΝΕ ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΟ ΑΝ-
ΘΡΩΠΙΝΟ ΜΥΑΛΟ.

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΣΚΕΨΕΩΣ ΘΑ ΜΑΣ
ΦΕΡΗ ΣΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΗΙ-
ΚΟΥΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΟΜΕ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΙΝΔΥΝΟ.

ΑΝ ΑΠΟΤΥΧΩ-
ΜΕ Η ΓΗ ΚΑΤΑ-
ΣΤΡΕΦΕΤΑΙ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ